8-77

Akbaba

— Üniversite olaylarında ölen öğrencilerin ailelerine tazminat verilecek.—

YAŞINA KIYASLA
MEVDUATTA, PLASMANDA, HALKA AÇIK GERÇEK YATIRIMLARDA
EN ÖNDE, EN BÜYÜK BANKA

AKBANK

- Memleket kalkınmasına sürekli katkı...
- Hepsi sektörlerinin başında, mali, sınai, ticari **64** gerçek büyük kuruluş...
- **64** büyük kuruluşta **30000** teknisyen, kalifiye işçi, işçi, memur ve idareci...
- Çeşitli kuruluşlarımızda **12000** ortak vatandaş...
- Dış memleketlerden yurdun sanayi ve ticaretine aktarılan özel kredilerin en büyük kısmını sağlayan, Türkiye'nin başta gelen iki büyük bankasından biri...
- Yurt düzeyine yayılan **593** şube...
- Frankfurt ve Londra temsilcilikleri, Essen, Batı Berlin, Münih irtibat büroları, dünyanın her tarafında birinci sınıf muhabirler...
- Teknik eleman yetiştirmek üzere ilkokuldan başlayarak kurulan büyük kültür ve sağlık merkezleri...
- Çocuk Tiyatrosu, Çocuk Korosu, Başarı Çocuk Dergisi, mali kitaplar, ansiklopediler, sanat kitap ve dergileri, çeşitli kültür ve sanat hareketleri...

BANKA
- T.SINAİ KALKINMA BANKASI A.Ş.
- SINAİ YATIRIM ve KREDİ BANKASI A.O.
- YAPI ve KREDİ BANKASI A.Ş.

ZİRAAT
- ÇINIK ÇİFTLİĞİ
- SABANCI KARDEŞLER ZİRAİ İŞLETMESİ
- MISIRLI ÇİFTLİĞİ

TURİZM
- İSTANBUL TURİZM ve OTELCİLİK A.Ş. (INTER-CONTINENTAL)
- ERCİYAŞ OTELCİLİK

TİCARET
- BİMSA Bilgi İşlem Merkezi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
- EXSA Export Sanayi Mamulleri Satış ve Araştırma A.Ş.
- ŞAPEK Koll. Şti.
- İNŞAAT MALZEMELERİ LTD.ŞTİ.
- TEKSTİL TİCARET LTD.ŞTİ.
- AK YAYINLARI LTD.ŞTİ.
- AKOVA TİCARET T.A.Ş.
- İSTANBUL OTO A.Ş.
- OTOYOL PAZARLAMA A.Ş.
- ÇİPAŞ ÇİMENTO PAZARLAMA A.Ş.
- YATIRIM FİNANSMAN A.Ş.

SANAYİ
- BOSSA Ticaret ve Sanayi İşletmeleri T.A.Ş.
- SASA Suni ve Sentetik Elyaf Sanayii A.Ş.
- TEKSA Tekstil Ticaret ve Sanayi A.Ş.
- KORDSA Kord Bezi Sanayi ve Ticaret A.Ş.
- İNSA İstanbul Naylon Sanayi A.Ş.
- MARSA Margarin Sanayi A.Ş.
- YAĞSA Yağ Sanayii A.Ş.
- ÇİMSA Çimento Sanayi ve Ticaret A.Ş.
- PİLSA Plastik Sanayi A.Ş.
- TEMSA Termo - Mekanik Sanayi ve Ticaret A.Ş.
- PLASSA Plastik Sanayi ve Ticaret A.Ş.
- YÜNSA Yünlü Sanayi ve Ticaret A.Ş.
- LASSA Lastik Sanayi ve Ticaret A.Ş.
- ANASA Anadolu Nissan Otomotiv Sanayi ve Ticaret A.Ş.
- AKÇİMENTO Ticaret A.Ş.
- OLMUK Mukavva Sanayii ve Ticaret A.Ş.
- AK-KARDAN Sanayi ve Ticaret A.Ş.
- AYEKS Yağ Sanayi ve Ticaret A.Ş.
- NASAŞ Aluminyum Sanayii ve Ticareti A.Ş.
- ANADOLU Çimentoları T.A.Ş.
- BİFA BİRLEŞİK ALMAN İLAÇ FAB. T. LTD. ŞTİ.
- ÇELİK HALAT ve TEL Sanayii A.Ş.
- KARADENİZ BAKIR İşletmeleri A.Ş.
- EREĞLİ DEMİR ve ÇELİK Fabrikaları T.A.Ş.
- ÇUKUROVA Çimento Sanayii T.A.Ş.
- ÇUKUROVA Elektrik A.Ş.
- OTO-YOL Sanayi A.Ş.

SİGORTA
- AKSİGORTA A.Ş.
- DOĞAN SİGORTA A.Ş.
- TAM HAYAT SİGORTA A.Ş.
- ATLANTİK SİGORTA A.Ş.

SOSYAL ve KÜLTÜREL
- HACI ÖMER SABANCI KÜLTÜR ve SAĞLIK VAKFI
- HACI ÖMER SABANCI TEKNİK TALEBE YURDU
- HACI ÖMER SABANCI KÜLTÜR SİTESİ
- HACI ÖMER SABANCI OKULU
- SADIKA SABANCI OKULU
- SAKIP SABANCI OKULU
- HACI SABANCI KIZ ÖĞRENCİ YURDU
- EROL SABANCI SPASTİK ÇOCUKLAR EĞİTİM ve TEDAVİ MERKEZİ
- HACI MEHMET SABANCI KİTAPLIĞI
- İNSA LİSESİ

AKBANK
güveninizin eseri

REPRO

Ak—128

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 8 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 16 Şubat 1977 — Fiatı 250 Kuruş

Kendi başlarını yesinler

HÜKÜMET bunalımı çıkarsa, ülke büyük zarar görür,» diyor Başbakan. Başında düzenli çalışan bir hükümet bulunan ülkeler zarar görürler hükümet bunalımlarından. Ama bugün ülkemizde işbaşında bulunan ve kazan gibi kaynayan hükümetin varlığından fazlaca yarar gördüğümüz söylenemez. Hükümet ayakta duruyor, bu doğru. Ama hükümet kimin sırtına basarak ayakta duruyor, bir de bunu düşünmek gerek.

Bir hükümet bunalımı yok gerçekten. Ama hükümetten başka her şey bunalım içinde. Hükümetin bunalım içinde olmaması, hükümetin geniş yürekliliğinden başka hiçbir şeyin kanıtı değil.

Suçlusu bulunamayan cinayetler birbirini kovalıyor. Kaçakçılık, vurgunculuk alıp yürümüş. Zamlar peşpeşe geliyor. Yoklar furyası başlamak üzere. Bütçenin başına neler geleceği belli değil. Aslında önümüzdeki aylarda kimin başına ne geleceği belli değil. Dış sorunlarımız dondurulmuş, iç sorunlarımız tuzlanmış, geleceğe dönük çabalarımız naftalinlenmiş. Erimelerin, kokmaların, güve yeniklerinin ortalığı kaplayacağı günler yakın. Tanrı şimdi Türk'ü korusun işte.

Demirel'in ne pahasına olursa olsun Başbakan kalmak ve AP'yi hükümetteyken seçimlere sokmak çabası içinde olduğu söyleniyordu uzunca bir süredir. Belki gerçekten amacı buydu önceleri. Ama artık erken seçimin kolay kolay gerçekleşemeyeceği çıktı ortaya. Ayrıca günün gelişmeleri içinde dokuz ayın oldukça uzun bir süre olduğu da besbelli.

Başbakan, stratejisini değiştirmiş görünüyor.

Hükümetin koruyucusu, vatan kurtaran aslan rolündeki Bay Demirel, gizli gizli bir hükümet bunalımı için dua ediyor. Bu bunalımın kendisi ve partisi dışındaki bir kaynaktan gelmesini bekliyor. Yapay yollarla askıda tutulan sorunlar, patlama noktasına çok yaklaştı. Krize ha girdik, ha gireceğiz. Hükümetin başta kalması, ya da düşürülmesi bunu değiştiremeyecek.

Demirel Başbakan kalırsa, seçimlerde krizin sorumluluğunu göğüslemek zorunda olacak. Ama hükümet düşürülürse, krizin nedeni buna bağlanabilecek. Bay Demirel de göğsünü gere gere «Sorumluluk, hükümeti düşürenlerdedir,» diyebilecek. «Bir hükümet bunalımından ülkenin zarar görebileceğini söylemiştim ben. Şurada güzel güzel yönetiyorduk her şeyi.»

Ondan sonra efendim, seçmen, özlediği Büyük Türkiye mimarını yeniden işbaşına getirecek. Türkiye'yi daha da büyütmesi için.

Hesap bu olmalı. Ama evde yapılan hesap bu, sonunda. Çarşıya uymayabilir. Fiyat ayarlamaları konusunda uzman olan Bay Demirel bu işleri iyi anlar. Herkesi her zaman kandıramayacağını da bilir. Ama aşırı iyimserliği, görüşünü daraltıyor olmalı.

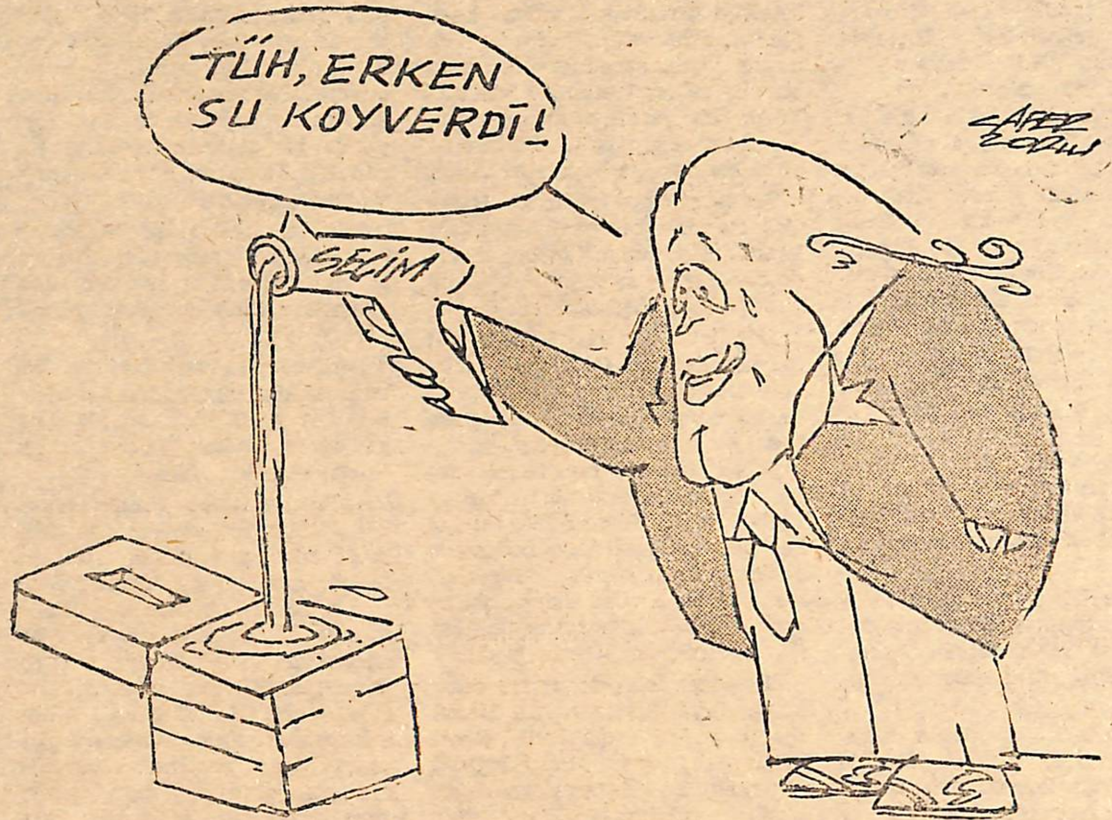
Zaman zaman, inanmışlara özgü bir içtenlikle «Biz Türkiye'nin kalkınmasına gönül verdik,» diyebilen bu adam, Türkye'nin başına büyük işler açabilir. Seçmenlerin yıllar boyu sandık başına hiç gidememesi gibi felâketli sonuçlara ulaşabilir bu iktidar oyunları. Barajlar kralı, barajlardaki suya daha şimdiden kan karıştığını görmemiş olamaz.

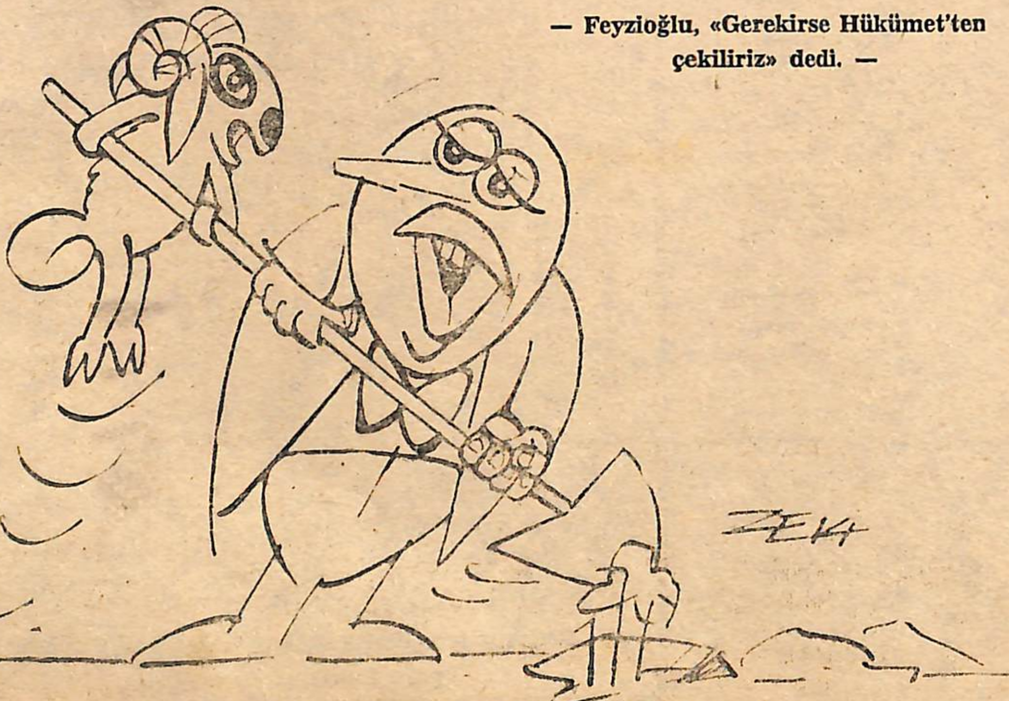
Artık Bay Demirel'in insafına seslenmekten bıktık. Biraz da onun ve partisinin dışında kalan güçlere seslenelim: Hükûmet, işbaşında kalmalıdır. Dokuz ay sonraya, seçimlerin normal zamanına dek, gerekirse. Acılı bir dokuz ay olsa bile değer acıya.

Zararın burasından dönmek kâr değildir. Dönüşü olmayan nokta geçilmiştir. Hükümet başta kalmalıdır.

Ülkeye zarar verenin hükümet bunalımı değil, bu hükümetin kendisi olduğu tüm kafalarda açık - seçik yer edene dek.

AKBABA

— Feyzioğlu, «Gerekirse Hükümet'ten çekiliriz» dedi. —

— Seçimler yaklaştı... Bırak, biraz da ben temel atayım!...

BRE çocuk, okudun bana bu gazeteleri; Haso'yla Memo geldi aklıma...

— Gene mi onlar?...

— Yurttaş dediklerin kimler ki oğlum? Hasolar, Memolar... Bu okudukların da yurttaşları ilgilendireceğine göre... Ama bu kez başka öykülerini anımsadım. Hoş, belki sen de bilirsin; yaygın bir öyküdür ama, günün olaylarını izledikçe daha bir anlam kazandığından, gene gene anlatmağa değer.

— Hele bir de sen anlattın mıydı, bir o denli de dinlemeğe...

— Orası belli değil.. «Kim okur kim dinler varak-ı mihr ü vefayı!» demişler... Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar» demişler...

— Valla biz hep o dediklerin kalmışız ortalıkta dönenip duran!. Anlat ki biribirimizi tedavi edelim, yüreklerimizin şişi insin.

— Efendim... Haso'nun durumu bu yıl daha iyice. Büyük oğlan da işe koşuluyor artık!. Katkısı oluyor evin geçimine. O bakımdan kışı oldukça rahat geçiriyorlar. Tarhananın üstüne yağ haşladıkları bile oluyor. Ne cızırtı o be... Yalnızca bu sesi duymak için bile yaşanır!. Ete derseniz garkoldular denebilir. Kurbanda komşuların verdiklerinden başka iki kez de kendileri aldılar.. Birer kilo!. Hey gidi hey... Rahmetli babacığı sağ olsaydı da görseydi bu bolluğu. Yemeğe fazlaca saldırınca kaşığın tersiyle az mı vururdu ellerine... yaşanacak günler işte bu günler ama eremedi yoksul.. Yerde de yatmıyorlardı artık, bir divan almışlardı... Cennet be yim, cennet, ne diyorsun sen?!.

Yazın gurbete çıkardı Haso. Çalışır para kazanırdı. «İyi ki kendileri yapmıyorlar bu işleri de, bana yaptırıyorlar..» diye düşünür, öyle sevinirdi ki...

Memo da bir başka Haso, yal nız adı değişik. Onun da tarlası tablası, çifti çubuğu yok. O da gurbetçi. Geçim konusunda o da yaşamından hoşnut... Hoşnut ne demek? Mutlu!.. Kızını da oğlunu da kazasız belâsız everivermişti. Tereyağdan kıl çeker gibi çıkarıvermişti ikisini de aradan. Ardı ardına.. Ismarlama gibi iş. Kızdan aldığı yirmi bin lira başlık parasını oğlan için vermiş, işi kıvırmışlardı.

«Bundan daha da mutlu olunmaz..» diye düşünüyordu. Memi. Düşünüyordu ama belli etmemeğe çalışıyordu mutluluğunu biyandan da. Ya şimdiye değin bütün işlerini rasgetirerek dualarına bunca kulak verdiğini, kendisini bunca sevdiğini gösteren Yüce Tanrı, mutluluk sevincini yanlış anlayıverirse?.. «Bizim bu yirmisekiz doğumlu olup Çemişkezek lüfüsüne kayıtlı, Hıdır oğlu, Halime'den doğma Memet Akgür, verdiğimiz nimetler karşısında hep böyle gideceğine senet çıkarmış gibisinden gülüp durmakta, çocuk gibi sevinmektedir. Hele şuna bir de işin öbür türlüsünü gösterelim!» deyiverirse... Böyle düşündüğü zamanlar elini ayağını çekip toparlanır, küçülür; ya da bir şeylerle uğraşır görünerek Tanrı'nın gözüne çarpmamağa çalışırdı.

İşte bu ikisi, Haso'yla Memo yaz mevsimi gelende, gurbetçiliğe çıktıklarında iş ararken karşılaşırlar. Gidişleri aynı yöndedir...

Birlikte yola koyulurlar. Yorulunca dinlenmek için otururlar. Söz sözü açar, söz tabakayı.. birer cıgara tellendirirler. Söyleşirler karşılıklı:

— Bi de radyo aldım Hasan ağa.. Bi görüceksin, kutusu düğmesi şıkır şıkır. Sesi dersen bülbül gibi... Haç kapamayın, çalsın dedim çocuklara. Düşünüyom da, otuz yıl öncesi bizim köyde bi İbram ağada vardı radyo. Köyün en zenginiydi İbram ağa. Gündüzden haber salardı: «Avşama radyoyu açıcam..» derdi. Avşamısı köycek toplanırdık onun evinin avlusuna. Dakkasını beklerdik... İşte onu deyivereceğim: Köyün en zengini bi İbram ağanın geçimine yetişmişik rabbıma şükür.

— İyi dersin Memed ağa. Ben de düşünüyom da çok doğru.. O dediğin zamanlar Mandıracı İslâm efendinin oğlu geldiydi köye, bisikletinen.. Gördüğümüz bişey değil!. Hep toplaştık çevresine bakıyoruz... Oğlan geldiydi de; «Ayı mı oynuyor lan burda? Ne bakıp duruyonuz, hiç bisiklet görmediniz mi?..» diyerekten azarladı, kışkışladıydı bizi.. Na şimdi benim oğlanda da var. Kimsecikler toplaşıp bakmıyo. O da kim seciklere bisikletine baktıkları için çıkışmıyo... Yiyecek dersen, yediğimiz önümüzde, yemediğimiz ardımızda...

— Ee, olacak elbet, çalışıyoz. Çalıp çırpmıyoz, avuç da açmıyoz kimselere. Helâlinden kazanıp harcıyoz.

— Daha zengin olunup daha iyi yenir içilir ama biz onu yapamayız.

— Ne gibi?. Hangi iş o dediğin?

— Meppuzluk..

— Doğru, paralı bi iş ama bizim harcımız değil.

— Hasan ağa be, sen meppuz olsan ne yersin? Soğanın cücüğünü?..

— Eskidenmiş o. Soğanın cücüğünün öte yiyecekler olduğu nu da öğrendik gayrı. Sen Andorra usulü tas kebabı yedin mi hiç?

—Ne yedim mi, ne?.

— Andorra usulü, yani Andor ra işi tas kebabı.. Bizim yerli tas kebabına hiç benzemez, çok lezzetli olur.

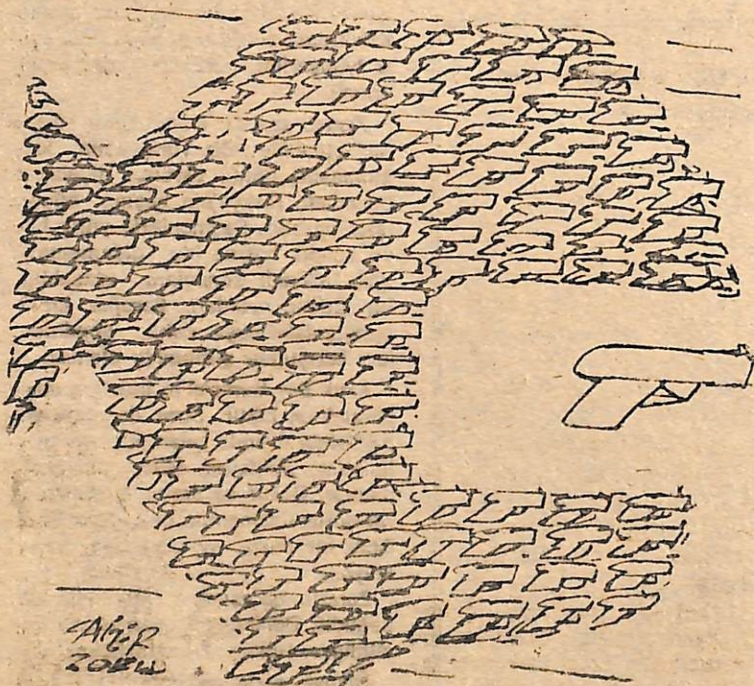
— Bak hele, sen nerede yedin o dediğinden yahu?

— Ben yemedim. Bizim oğlan dedi. Bizim oğlan Bekir beyin yazanesinde ayakçılık yapar. O duymuş Bekir bey eve telefon ederken. Birkaç yemek tembihlemiş akşama hazırlamaları için. Arada bu Andorra tas kebabını da söylemiş. İlle de olsun demiş. Konuklara karşı yüzümüzü ağartır, demiş.

— Ne diyelim?... Gün ola harman ola.. Bi otuz yıl sonra da onlara yetişiriz bakarsın, o dediğin yemekten yeriz.

Kalkıp yine yola düzülmüşler.

Az gitmişler, uz gitmişler, dere tepe düz gitmişler. Bir kar-

Yazısız

— Attığımız temelleri gerçekleştirmek için, iktidara gelirsek para fabrikası kuracağız!...

— Yunanistan, Kıbrıs'ta eski statüye dönülmesini istiyor —

puz tarlasının yanından geçiyorlarmış, özenmişler.

— Şurdan bi karpuz alak mı? demiş Haso.

— Alak.. demiş Memo.

— Önce soralım bakalım şu kulübedeki adama. Kendi malını mı bekliyor, yoksa yalnızca bekçi mi, öğrenelim.

— Neden o?..

— Ona göre isteriz.

— Kendi malıysa?..

— Kendi malıysa para falan önermeyiz, isterse veririz. Bekçiyse?

— Bekçiyse, «parasıyla» deriz. Mal sahibiyse: parayla da olsa, parasız da olsa gözden çıkardıklarının en küçüğünü vermeğe çalışacak, yine de gözü kalacaktır. Bilir ki sonraya kalıp değeri azalsa da parası onun cebine girecektir. Üstelik değerinin yükselme olasılığı da var! Ama bekçi için durum öyle değil. Bize vereceği karpuzun büyüklüğü ne olursa olsun sonraki değeri sıfır kuruş. En yüksek değeri şimdi biz ne vereceksek odur.

Sormuşlar bekçiye, ustalıkla. Kendi malı falan değilmiş. Kendi malı olsa böyle ıssız pıssız yerde bekçilik mi yaparmışmış. Satarmış bu tarlayı, kentte bi apartıman alırmış. Katlardan birini kendine ayırır öbürlerini kiraya verirmiş. Her ay toplarmış kira paralarını, yan gelip yatarmış...

Bunları söylerken de çardağın üstüne, dirseğine dayanmış, yangelip yatmaktaymış bekçi.

— Bir karpuz verir misin bize, parasıyla? demişler.

— Vereyim, demiş.

Karpuzu beğenmemeleri, pazarlık etmeleri, caymaları gibi olasılıkları ortadan kaldırmak için bostandaki en iyi karpuzlardan birini koparıp getirmiş:

— Buyurun ağalar..

Verdikleri para için hiç ses çıkarmamış.

Kocaman, alaca bir karpuz. Memo'nun kucağını dolduruyor. Sevinerek ayrılmışlar, uzaklaşmışlar.

Bu ağır nesneyi daha uzun zaman taşımamak için rasgeldikleri ilk ağacın gölgesinde mola vermişler.

Kesmişler karpuzu. İçi de dışı kadar güzel çıkmış. «Bol bol yeter nasıl olsa» diyerek dilimlerin içini, kabuğun epeyce yukarısından ayırmışlar. Beyaza doğru pembeleştiği bölümler kabukta kalmış hep. Kabukları o durumda sağa sola atıverecekler ya onlardan sonra gelip geçenler ne diyecekler?.. Karpuzu dilimlemekte olan Haso keyifle gülümseyerek bunu özellikle yap tığını belirtiyor: İçini iki üç lokma gövdeye indirdikten sonra üç parmak kalınlığındaki kabuğu az ileriye fırlatırken:

— «Buradan beyler geçmiş» desinler!.. diyor.

— Desinler. diyerek Memo da fırlatıyor elindeki kabuğu.

Öyle öyle, bütün dilimlerin içlerini yeyip kabuklarını atıyorlar. İyice dolmuş mideleri, karınları şişmiş. Hava ağır; aklı olan zoru olmadan gölgeden çıkmaz. Hele dolu bir mideyle.. Uzanıp bir süre kestirmişler.

Uyandıklarında şöyle bir yoklamışlar kendilerini, karınları yine aç! Karpuz dediğin ne ki? Su.. Doğrulup birer cıgara tellendirmişler. Dereden tepeden konuşuyorlar ama gözleri atıkları karpuz kabuklarında:

— Memo be, şu kabukları bir daha kazısak mı dersin?

— Ben de onu düşünüyorum ya, içi kazınmış kabukları görenler ne diyecekler?

— «Buradan geçen beylerin uşakları da varmış» desinler!.

— Desinler!..

Almışlar, yeşil yerlerine dek bir güzel sıyırmışlar kabukları. Yine uzanıp kestirmişler bir süre. Uyandıklarında hiç birşey yememiş gibiymişler. Garihan midesi bu; değirmen gibi öğütür alimallah!.

Gözleri yine kabuklardan geriye kalanlarda...

— Memo ağa...

— He?...

— Biz şu kalan kabukları da...

— Yiyelim yemesine de beyligimize nasıl uyduracağız işi? Gelip görenler ne diyecekler?

— «Buradan geçen beylerin eşekleri de varmış desinler!..

— Desinler!...

Kabukların yeşillerini de yerlerken Haso anlatmış:

— Otuz-kırk yıl önce babam rahmetli, bir arkadaşıyla karpuz yemiş böyle. O da arkadaşına benim sana dediklerimi demiş, yeşiline dek yemişler karpuzu.

İşte böyle Haso'yla Memo'nun bugün aklıma gelen öyküleri.

— Pekii. kıssadan hisse?..

— Benden anlatması evlâdım. Hisse çıkarması dinleyenlerden. Kırk kişi kırk türlü hisse çıkarır... Sen ne anladın, de bakalım.

— Yani ki... karpuzun göbeğini yiyen beylerin olduğu yerde kabuğunu yiyen uşaklarla, kabuğunun kabuğunu yiyen eşekler de bulunurmuş.

— Eh, bu da doğru.

Kenan AKINCI

Yazısız

Yozyürek'in en Yeni Serüvenleri

NE HALTSA

KOCAMAN harflerle «Sizi arıyoruz,» diye başlıyordu duyuru ve şöyle sürüyordu: «Sanattan anlıyorsanız, kendinize güveniyorsanız, bir yüksek okul bitirmişseniz, okumaya düşkünseniz..

«Türkçe'yi iyi yazıp konuşuyorsanız ve bir yabancı dile yakınlığınız varsa...

«En önemlisi, kendinize güveninizi tamsa...

«Sizi arıyoruz. Gelin görüşelim.»

Yozyürek oyalanmadan gitti gazetedeki adrese.

«Beni arıyormuşsunuz,» diye dikildi ilgili yetkilinin karşısına. «Geldim işte.»

Personel şefi, sesinde otorite okunan bir kadındı. «Yanlış geldiniz,» dedi.

«Nereden biliyorsunuz? Daha ne için geldiğimi bile söylemedim.»

«Söylemeniz gerekmez,» diye diretti kadın. «Sizin bizim için yapabileceğiniz tek yararlı şey, duvardan duvara uzanan halılarımıza basmaktan vazgeçmenizdir.» Kadın bu noktada kendini reklâmcılık mesleğinin verdiği alışkanlığa kaptırdı yine. «O halılar ki, kupkuru bir işyerine bile sıcak bir yuva havası getirir. O halılar ki, ayaklarınızın altında bulut gibi yumuşak bir çayırdır.»

«Nasıl basmayayım halının üstüne?» diye sordu anlayamayan Yozyürek. «Koltuğun üstüne çıkmamı mı istiyorsunuz?»

«Hayır delikanlı. Dışarı çıkmanızı ve bir daha gelmemenizi istiyorum.»

«Ama ben gazetedeki çağrınız üstüne geldim.»

«O iş size göre değil,» dedi kadın kesinlikle. «O çağrı da size yapılmadı.»

İşin kendisine göre olduğundan kuşkusu yoktu oysa Yozyürek'in. Duyuruda sözü edilen özelliklerden birçok önemsizini taşımıyordu belki ama, en önemlilerine fazlasıyla sahipti: İşlek kafa ve tam bir kendine güven.

«Reklâmcılıkta çok başarılı olacağıma inanıyorum hanımefendi. Ne olur bir şans tanıyın bana.»

«Yabancı dil biliyor musunuz? Reklâmcılık alanında hiç deneyiminiz var mı?»

«Yabancı dil sayılıp sayılmayacağını bilmem ama, ikiz kardeşlerimden biraz kekemece öğrenmiştim. Reklâmcılık deneyimime gelince, doğduğumdan beri bu işle uğraşırım ben.»

«Gerçekten mi?»

«Kendi reklâmımı yapmayı iyi beceremeseydim böyle başarılı olabilirmiydim? Toplumda bugün bulunduğum yerde bulunabilir miydim?»

Kadın, Yozyürek'in garip kılığına ve iki günlük sakalına bakarak «Başarılı bir insansınız ha?» diye sordu kuşkuyla. «Bana sorarsanız siz başkalarını kendinize acındırmaktan başka hiçbir alanda başarılı olamazsınız.»

«Öyle olsa bile, yabana atmayın bunu. Eğer başkalarını kendime acındırabiliyorsam, televizyon seyircilerine belirli bir malı kullanmadıklarında benim gibi olacaklarını söyleyebilirsiniz.»

«Biz aktör aramıyoruz,» dedi kadın. «Reklâm yazarı arıyoruz.»

«Yazar ha? Benim adımı biliyor musunuz?»

«Biliyorum.»

«Yozyürek. Duymadınız mı hiç?»

«Hiç duymadım,» dedi kadın, haşinliği elden bırakmadan. «Yoksa şimdi de ünlü bir yazar olduğunuzu mu söyleyeceksiniz?»

«Hayır, hayır. Bana neden Yozyürek dediklerini biliyor musunuz? Anlatayım. Ben çok kötüyümdür. Tepem bir atmayagörsün, yapmayacağım acımasız davranış yoktur. Bir kezinde kör bir dilenci kadını kucağındaki bebeğiyle birlikte köprüden suya yuvarlamıştım. İkiz kardeşlerimi ben kekeme bıraktım. Babamın evi benim yüzümden yandı.»

«İlginç bir kişiliğiniz var,» dedi kadın. «Ama bu anlattıklarınızın reklâmcılıkla bağlantısını göremiyorum.»

«İzin verin göstereyim,» diyerek kadının saçlarını bileğine doladı Yozyürek. «Benim söylediğim her söz, yazdığım her satır, padişah fermanı gibi geçerlidir. Anlatabiliyor muyum?»

Personel şefi kadın, başını güçlükle kaldırıp indirerek çok iyi anladığını belirtti.

«Reklâmını yapacağım malları kullanmayanların başına gelecekleri düşünebiliyor musunuz?»

Kadın düşünebildiğini söyleyince, Yozyürek onun saçlarını bıraktı.

«Sizin gibi kendini adamış bir elemana gerçekten gereksinmediğimizi söyleyemem,» dedi personel şefi, saçlarını düzelterek. «Yalnız, eğer bir sakıncası yoksa, bir sınamadan geçmenizi istiyorum. Başarırsanız işe alınırsınız.»

«Sınayın sınayabildiğinizce!» diye göğsünü şişirdi Yozyürek.

«Elimizde öyle bir üretik var ki, ne yapsak, neler söylesek kimseye satamıyoruz. Bu nesneyi üreten kuruluş, bizimle yaptığı sözleşmeyi bozmak üzere. Belki sizin yararınız dokunur. Gelin, sanat yönetmenimizle tanışın.»

Sanat yönetmeni, doksansekiz yaşında falan görünen kırmızı burunlu, mavi gözlü, beyaz saçlı, kalın gözlüklü, minik bir adamdı. Konuşurken iki yana sallanıyordu başı kendi kendine. Yozyürek'le aralarında bir tel kafes bulunmayışının onu iyice korkuttuğu belliydi. Bir çekmeceden kahverengi bir topak çıkardı yalnız kaldıklarında. «İşte,» dedi. «Satmaya çalışıp başarılı olamadığımız üretik bu.»

Tezek parçasını andıran nesneyi alıp inceledi Yozyürek. «Böylesine sevimli ve yararlı görünüşlü bir malın satılamaması şaşırtıcı.» Bir daha, yakından baktı. «Nedir bu Tanrı aşkına?»

«Neye benziyor?»

«Her şeye. Ya da hiçbir şeye. Bunu yapanlar ne olduğunu söylüyorlar?»

«Bebek maması.»

Yozyürek elindekini kokladı. «Bebek maması ha?» diye yüzünü buruşturdu. Koparıp ufalamaya çalıştı, beceremedi. Isırıp parçalamayı denedi, olmadı. «Demek bebek maması? King Kong'un bebeği için mi?»

«Şakalarınla beni zatürree etmeden önce, bu meretin satışı için bir şeyler yapıp yapamayacağını söyle.»

«Bunu kimse satamaz,» dedi Yozyürek. «Bedava verseniz bile alan çıkmaz.»

«Teşekkür ederiz. Büyük yardımın dokundu.»

«Yani bebek maması olarak satılamaz,» diye açıkladı Yozyürek. «Ama başka bir şey olarak satılabilir.»

«Örneğin ne olarak?»

«Örneğin şey olarak...» Bir süre düşündü adamımız. «Örneğin ilâç olarak satılabilir.»

İlâç olarak mı? Neye iyi gelebilir ki bu uğursuz topak?»

«Her şeye. Kanserden başağrısına, gönül yarasından evlilik sorunlarına dek. Yeter ki alanlar bir kez buna inandırılsınlar. Ve yeter ki uygun bir isim bulabilelim.» Parmaklarını şaklattı. «Buldum bile: Nehaltsa!»

«Ne?»

«Nehaltsa. Duyunca herkes çılgına dönecek. Dinle:

Ayakkabın dar geliyorsa
Al bir Nehaltsa
Kaynanan kuduruyorsa
Al bir Nehaltsa daha.»

Yozyürek'in ayaküstü yumurtlayıverdiği bu sanat başyapıtını duyan sanat yönetmeninin kırmızı burnu büsbütün kızardı. «Sen tüketiciyi ne sandın? Bu tür zırvalarla kimseye topluiğne bile satamazsın.»

Coşuverdi Yozyürek:

«Kabana iğne mi battı
Sür yarana Nehaltsa
Karın çorbaya zehir mi kattı
Panzehir ona Nehaltsa.»

«Aklını kaçırmış bu herif!» diyerek ak saçlı başını kaşıdı yaşlı sanat yönetmeni. «Ya da ben aklımı kaçırıyorum.»

Yozyürek durmak bilmiyordu:

«Keçilerin dört bir yana kaçtıysa
Saat başı Nehaltsa
Eşeğe binmiş Sanço Pansa
Donkişot'un aşı Nehaltsa.»

Yozyürek'in yeteneği karşısında, kuşkucu sanat yönetmeni bile etkilenmeye başladı. Birkaç dakika geçmeden de, Yozyürek söylüyor, yaşlı adamsa bu dizeleri kâğıda aktarıyordu.

«Nehaltsa ile adım adım ileri
Nehaltsa iyileştirir mayasılı elleri
Kaşınıyorsan eğer geliver biraz beri
Nehaltsa kuyruğunda kalmamalısın geri.»

«Yavaş ol. Yetiştiremiyorum.»

«Ayın o günlerinde
Senin içindir Nehaltsa
Kocan gümbürdediğinde
Sevgilindir Nehaltsa.»

Sanat yönetmeniyle birlikte uzun bir çalışma dönemine giren Yozyürek, televizyon için şiirsel oyunlar, gazeteler için Nehaltsa sloganları, radyo için Nehaltsa dörtlükleri yazdı. Açılan kampanyaya öylesine büyük bir başarıyla sonuçlandı ki, her evde ve her cepte bulunur oldu Nehaltsa, büyük bir başarıyla sonuçlandı ki, her evde ve her cepte bulunur oldu Nehaltsa. Bırakın üretici firmayı, sırf reklâm şirketi bile milyonlar kazandı bu işten. Öyle ki, değerbilmez herifler Yozyürek'i kapıdışarı edip kendilerine Edebiyat Fakültesi bitirmiş yüksek aylıklı bir reklâm yazarı buldular.

Nehaltsa sanayiinin ülkemizde kurulmasına önayak olan Yozyürek, reklâmcıların kendisini kandırdıklarını anlayınca, yazdığı tüm Nehaltsa şiirlerini bir kitapta topladı. Nehaltsa'nın kendisi kadar ilgi gören ve tutulan bu kitaptan bir güzel örneği birlikte okuyalım:

«Arabanın motoru tekledikçe Nehaltsa
Düzenbazlığın sonu gelmedikçe Nehaltsa
Yalancının balonu sönmedikçe Nehaltsa
Gak dedikçe Nehaltsa, guk dedikçe Nehaltsa.»

Sulhi DÖLEK

KAHKAHA

HERKESE ATARIZ TAŞ, TEKZİP GELİNCE İŞİMİZ YAŞ

KAYIP

KAZMA VE KÜREĞİMİ KAYIP ETTİĞİMDEN BU GÜNLERDE TEMEL ATAMIYACAAM...
NECMETTİN HOCA

DAMAT ARANIYO

TAM NİKAH MASASINDA AMERİKAYA GİDİP Bİ SİGARA ALICAAM DİYE KAÇAN DAMAT HIDIRI ARIYOM!..
İMZA: HEP ŞAKİRE Mİ KALICAAM?!...

Tabanvay Sokak!

K. Doğan Büke

YAZIMA telefonumun çaldığını belirterek başlayacağım. Olay yeni, geçen yıllarda olsa «telefonum zırrrr, zıııırrrr» çaldı diyeceğim. Şimdi, telefonların ikaz sesi daha başka, o sesi belirleyecek harfleri seçip bir araya getiremiyorum. «Bip bip» desem isabetsiz, «dıt dıt» diyeceğim, ses öyle değil. Bu nedenle sözü uzatmadan yazıyorum: Telefonum çaldı... Cihazı aldım:

— Alooo...

Karşıdan cevap geldi:

— Kimsiniz efendim?

— Bendeniz Vedat Çokbekler, Siz kimsiniz efendim?

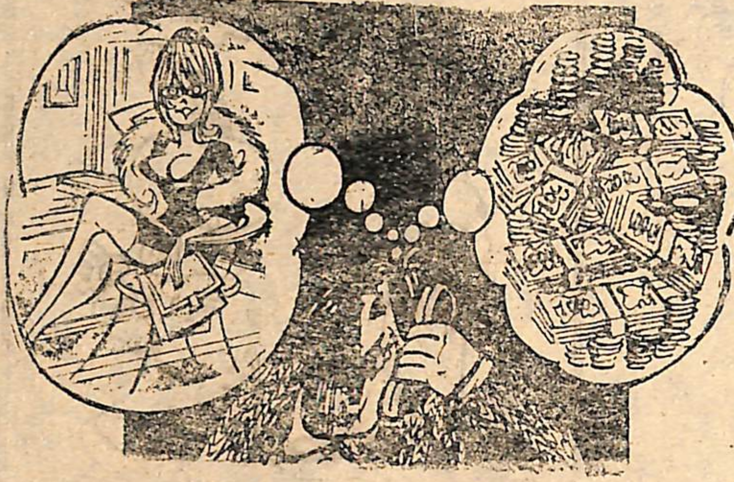
— Vedat Bey, radyoda yayınlanmak üzere bir reklâm programı hazırlıyoruz, rehberi rastgele açıp bir numaranın üzerine parmağımızı bastık, sizin numaranıza isabet etti. Böyle bir programa katılmak ister misiniz?

Hemen cevap verdim:

— Katılmamda bir sakınca yok beyefendi...

— Beyefendi, programa katılacağınıza göre şimdi telefonu kapayacağız, sizi hemen yine arayacağız, konuşmalar banda alınacak, bu nedenle cevaplarınızı düzgün veriniz. Yarışmamızın koşullarını anlatıyorum: «Size üç soru soracağız, ilk soruyu doğru cevaplarsanız beşyüz lira ödül vereceğiz. İkinci sorumuzu da bilirseniz ödülünüz bin lira daha artacak. İkinci sorudan sonra çekilmek hakkınız vardır. Üçüncü sorumuzu da doğru cevaplarsanız size onbuçuk ayak DONDURUR marka buzdolabı armağan edeceğiz. Üçüncü sorumuza doğru cevap veremezseniz binbeşyüz liranız yanar, ancak size ÇOKBEKLERSİN marka bir elektrik ütüsü takdim edeceğiz...»

Amaannnn, bende şans nerede? diye düşündüm. Şansım olsa anam beni kız doğururdu veya deli... Erkek doğmuşum da ne olmuş? Sürün babam sürün... Deli olsam ne gam? Suç işlesem sorumlu değilim, günahtan arınmışım... Ölünce mekânım Cennet...

Aman be, taş atıp da kolumu mu yoracağım?

Telefon çaldı, cihazı heyecanla aldım, kravatımı düzeltip ceketimi düğmeledim, insan telefonla da konuşsa saygılı davranmalı... Bende bir heyecan, sıtma nöbeti tutmuş gibi titriyorum. Allah vere de sesim radyofonik olsa... Ne sükse olacak ama? Bütün Türkiye adımı

— Vedat Bey, yaptığın ayıbı da aştı, dört ay oldu, daha kirayı göndermedin...

Tüh Allah kahretsin, şimdi kiranın sırası mı? Aklım karışacak, soruları cevaplandıramıyacağım...

— Hacı bey, çok özür dilerim, piyasanın durumunu biliyorsunuz, hanımın ameliyatı da üstüne tuz biber ekti, param kalmadı, çok sıkışık durumdayım, bana bir hafta müsaade edin, hemen takdim ederim. Hayır hayır siz zahmet etmeyin, ben bir çocukla gönderirim. Sahi Hacı bey, haccınız mubarek olsun, Allah cümlemize nasip etsin... Hay hay Hacı bey, mutlaka gönderirim, kusura bakmayın... Gelecek yıl kirayı geciktirmem!...

Hadi, gel de yarışmada başarılı ol!. Sahi be, buzdolabını kazanırsam hemen satar, şu herifin parasını yollarım...

Yine telefon çaldı, hemen kaptım:

— Alo buyurun efendim... diye söze başladım.

Tatlı, tatlının da tatlısı, buğulu bir hanım sesi:

— Beyefendi, bir reklâm programı hazırlıyoruz, sesiniz banda alınmaktadır, radyoda yayınlayacağız, programa katılacak mısınız?

— Evet efendim.

— Şimdi kurallarımızı anlatacağız, size üç soru soracağız, cevaplarınız kısa ve tek kelime olacak...

O buğulu ses, yarışmanın kurallarını anlattı, ilk konuşmamızda bunları öğrenmiştim. Tabii, program için bunları tekrar konuşuyorduk.

Siz yabancı değilsiniz, göbek adımı söylemedim. Nihayet bir reklâm programı... Zahir, resmi memura yalan söylemek suçu olmaz! Ya buzdolabını kazanırsam?» Firmaya gittiğimde hüviyetimi isterlerse, Rahmetullah değilsin diye ödülümü vermekten kaçınırlar mı?

İşim, eşim, hobim, fobim... Hepsini saydım, döktüm...

— Vedat Bey, şimdi ilk sorumuzu soruyoruz, hazır mısınız?

— Hazırım efendim!.

— Şanghay Amerikanın başşehridir, doğru mu, yanlış mı?

Heyecanla cevap verdim, sesim bana yabancı geldi...

— Yanlış efendim...

— Tebrikler Vedat bey, beşyüz lira kazandınız...

İyi, iyi Hacı Emminin beşyüzünü doğrulttuk...

— Vedat bey, ikinci sorumuzu soruyoruz, yine tek kelime ile cevaplayacaksınız, doğru cevap verin, binbeşyüz lira kazanın... Evet ikinci sorumuz: Kennedy yaşıyor mu, yoksa öldü mü?

— Öldürüldü efendim...

— Bravo tebrikler Vedat bey... Ödülünüz binbeşyüz lira oldu. Devam mı, terk mi? Binbeşyüz liranızı alıp yarışmadan çekilebilirsiniz...

— Devam edeceğim efendim.

Ohhh beee, Hacı emminin binbeşyüzü hazır. Ya üçüncü soruyu cevaplayamazsam?... Ya bilirsem? Buzdolabını götürür, elimi öpene üçbinbeşyüze satarım. Üçbini Hacı emmiye, beşyüzü de bana...

— Evet hanımefendi, yarışmaya devam edeceğim...

— Bravo Vedat bey, cesaretinizi tebrik ederiz...

Bu arada hemen üç kulhuvallahü, bir elham okudum.

— Vedat bey, sorum tamamlanmadan cevap vermeyin, heyecanlanmadan tek kelime ile cevap vereceksiniz: Bir kilometre yüz metre midir, bin mi, yoksa onbin mi?

Feryadı bastım:

— Bin metre...

— Tebrikler Vedat bey, onbuçuk ayak DONDURUR marka buzdolabınızı iyi günlerde kullanın...

Hay Allah razı olsun be... Kul sıkışmazsa hızır yetişmezmiş... Bu benim değil, Hacı emminin kısmeti...

Tatlı, buğulu ses devam etti:

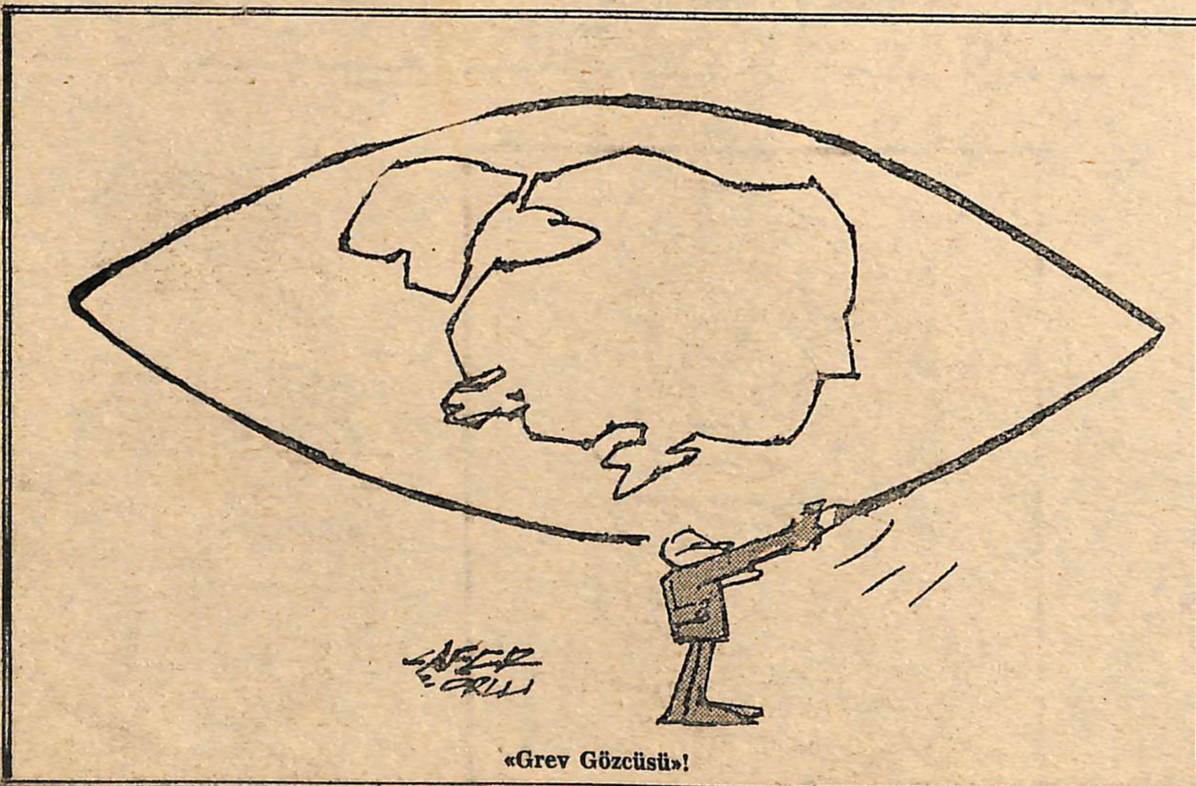
— Vedat bey, yarın saat onda Tabanvay sokak, Zuhurat apartmanı, daire on'da Behzat bey'i ziyaret edin, buzdolabınızı teslim alın. Buzdolabını istemezseniz dörtbin lira para alabilirsiniz...

Telefon kapandı, buğulu ses tabahhur etti.

Bende bir sevinç, bir keyif... Üçbin Hacı emmiye, beşyüz bana, üçyüz karıma, yüzer lira da çocuklara... Sahi, hemen telefonu açıp karıma müjdeyi vermeli.

Sayın okurlarım, memleket kazan, ben kepçe, Tabanvay sokağını bulamadım. Şehir plânını inceledim, telefon rehberini gözden geçirdim, Belediyede başvurmadığım görevli kalmadı. Yok efendim, bir Allahın kulu çıkıp «Tabanvay Sokak şuradadır...» demiyor. Bileniniz varsa lütfen bana haber verin. Hacı emmiden icra memurlarından yıldım...

K. Doğan BÜKE

«Grev Gözcüsü»!

HER TELDEN — Burhan ESEN — HER TELDEN

KEDİ, NE DEDİ?

Hayvanlar ilkel yaratıktırlar deriz. Uydurduğumuz bu yalana da önce kendimiz inanırız.

Evinizde kedi var mı? Komşu evdeki hemcinsi ile flört yapmaya gitmediyse ya mangalın altında, ya da sobanın başındadır.

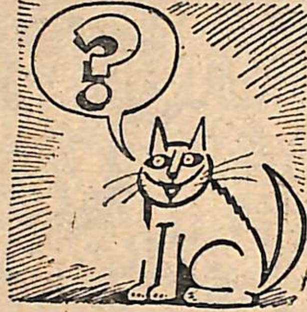
Dişlerine iyice bakın Tekirin. Ne pretezli, ne de takma dişi vardır. Ağzındakiler diş değil, inci taneleridir sanki.

Bu sevimli yaratığı karşınıza alarak, ilk sorunuzu yönetebilirsiniz:

— Sayın Tekir, dişlerinizi böylesine parlak, sapasağlam tutabilmek için hangi marka diş macunu kullanıyorsunuz? Fırçanız sert mi, yumuşak mı? Günde kaç kez fırçalamaktasınız? Ayda kaç defa diş tabibinize uğruyorsunuz?

Bu soruya karşılık üç kez:

— Miyav, miyav, miyav! diye bağıracaktır. Biz sanksiritçe öğrenme yerine kedicee merak sardığımız için tercümanlığınızı yapalım:

— Efendim bay Tekir böyle bir soru yönelttiğiniz için size teşekkür ediyorlar. Cevapları iki kelmeden ibaret: Buzdolabı ve ocak!.

Birşey anlamadınız mı? Doğrusunu isterseniz biz de öyle. O halde verdikleri cevabın açıklamasını yapmasını da isteyelim:

— Pisi miyav. Miyav pisi, Miyav, miyav. Mavvv...

— Mırnav miyav. Miyav, miyam. Mırnav, Mırnav... Mavvv...

— Ben insanları daha zeki sanırdım, diyorlar, dişlerimizi korumak istiyorsak buz dolabından çıkmış, ateşte pişmiş yiyeceklere el sürmemiz lâzımmış. Bazan onlara buzdolabından çıkmış, ocaktan yeni inmiş yemekler sunarmışız. Dişlerine acıyan kişi sabırlı olmak zorundaymış. Sıcak yemeğin soğumasını, buz tutanların normal ısıya ulaşmasını beklerlermiş.

Aramızda tartışmasını sürdürdüğümüz bir konu daha var: Çocuklara cinsi bilgi gerekli mi? Değil mi? Günümüzün terbiyecileri ilkokul çağına gelmiş yumurcaklara bu konunun çıtlatılmasına taraftarlar. Hazır tercüman ve kedi elinizdeyken, isterseniz o konuya da değinelim:

— Miyav pisi. Miyav mav. Mav miyavvv.. Mavvv...

— Mavvv... Mavvv... Mav... Ssst!.

— Efendim bu soruya cevap vermek istemiyor. İnsanlar gibi terbiyesi bozulurmuş. Ama bir daha rica edeceğim. İnsanları yüzümü tırmalamağa kalkmaz.

— Pisi miyav... Miyav pisi. Miyav... Mavvv...

— Mır miyav. Mivay hırrr... Mırnav miyav.,. Mavvv...

— Bütün hayvanlar, çocuklarına bu konularda bilgi vermezlermiş. Nesillerini devam ettirdiklerine göre, buna lüzum yokmuş. Yavrularımız yemek yemeyi, su içmeyi öğretmeden bu işleri becerdiklerine göre, ötekini de içgüdüleri ile bilirlermiş zaten.

Başka sorumuz yoksa, bana müsaade. Azı dişim zonklamaya başladı. Gidip şuna bir kerpeten attırayım!..

KAPLADI HER YANI, SİGARANIN DUMANI

SAMSUN

Sarı uçlu sigarayı tüttürdüğüne göre bir müessesede ya baş, ya da kapıcı vatandaşsın. Tüttür aslanım, aldırma isterse borç bini aşsın.

Yağa, peynire, ete ver boş. Tekelin önündeki filitreli kuyruğuna koş.

Bak papuçların delinmiş kaldırım tepe tepe. Maltepe'den vazgeçemezsin, ceketini göndersen bile bit pazarı denen mektebe. Sen bu merete alışıksın. Çek, yeterki dumanı doğru çıksın!

YENİCE :

Yeni'liğe sarmışsın merak. Kötü günler korkma, senden ırak. Dünedek sadece milyonerler içerledi. İçerlerdi de kendilerinden geçerlerdi. Şu Tanrının işine bak. Eski çamlar oldu bardak. Yenice sınıf değiştirdi, düştü tepetaklak.

GELİNCİK:

Sözüm kısadır bu kez. Çabuk evlenir Gelincik içen herkes. Eskiden bayanlar tüttürürlerdi onu. Kötü geldi sonu. Gelinciği boşadılar, kaldı dul. Kimse vermez oldu para, pul.

KÖYLÜ :

Ah o günler neydi? Köylü memleketin de, sigaranın da efendisidiydi.

Bir nefes çek, bin öksür. Allaha el aç, et şükür. Ağzında dağılırsa yere tükür.

Kim demiş köylü tefesinin elinde, ya memurun, ya müdürün cebinde! Onu içen yürüyemediği için yorulmaz. Hikmetinden sual olunmaz!

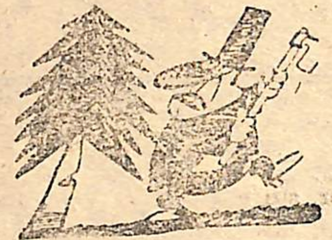
BİRİNCİ :

Tekelden saçılıyor bu inci, sigaraya da var, trenlerden kalkdıysa birinci. Çek nikotinli tarafından ol hayran. İçin bulanırsa içersin bir tas ayran!..

İYİ... FAKAT... OLMASA

İktidar iyi, fakat, muhalefet olmasa,
Memurluk iyi, fakat, ay otuzgün olmasa.
Yazarlık iyi fakat, 141. 142. maddeler olmasa,
Televizyon iyi, fakat açıkoturumlar olmasa.
Gozetecilik iyi, fakat tekzip olmasa,
Millî Eğitim Bakanlığı iyi, fakat okullar olmasa.
Film çevirmek iyi, fakat sansür olmasa,
Editörlük iyi, fakat kitapları toplatmak olmasa.
Milletvekilliği iyi, fakat, deleğeler olmasa,
Mizahçılık iyi, fakat, insangülünç olmasa.
Futbolculuk iyi, fakat, hakem olmasa.
Trenler iyi, fakat, rötarları olmasa.
Şairlik iyi, fakat, aç kalmak olmasa,
Kış mevsimi iyi, fakat, yakıt derdi olmasa.
Hakemler iyi, fakat, düdükleri olmasa.

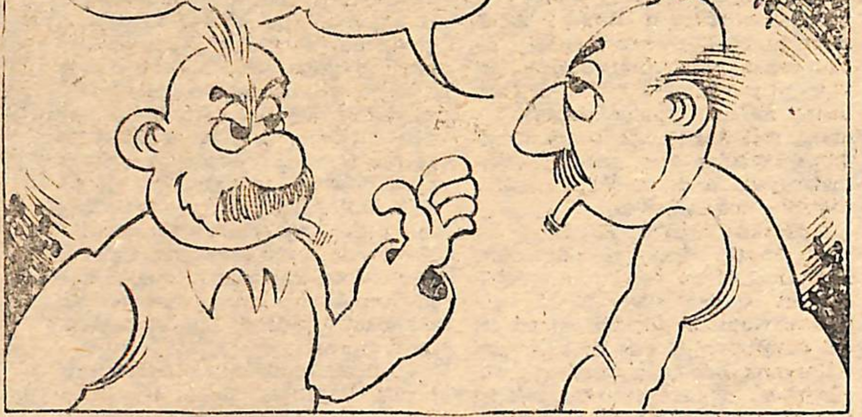
SEÇİM KONUŞMASI

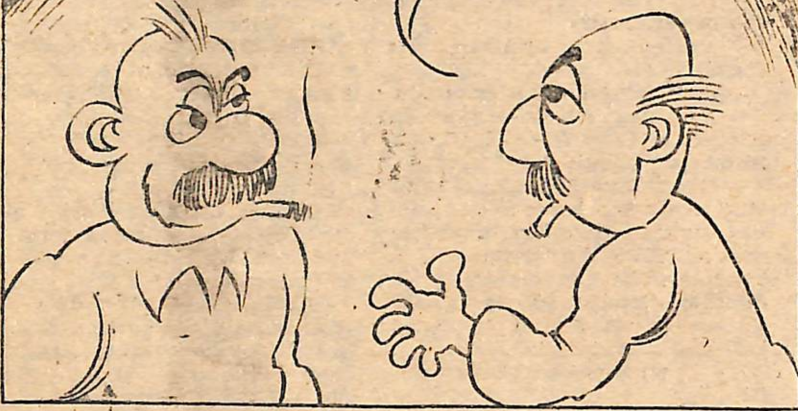
Memleketi cennete çevirdik
Ne kadar çam varsa devirdik
Unuturmuyuz seni hiç
Bulamadıysan su
Gözyaşlarını iç...
Şimdi moda zayıflık
Doktorlar kiloya karşı
Ondan ötürü ateş pahası çarşı
Köye yol mu
Sakın ha
Kanınıza susamadık daha
Tabanvay neyine yetmez
Sonra kazalar bitmez tükenmez.
Derdini kendine sakla
Oyunu bize ver
Ye günde üç övün bakla,
Tanrı kanaatkâr kulunu sever.
Abdessiz namaz kılınmaz
Susuz abdest alınmaz mı
Bak şu işe
Yahu bu köyde maden suyu da bulunmaz mı
Getirin bir şişe...

Burhan ESEN

MAHMUT
BEY
NURİ

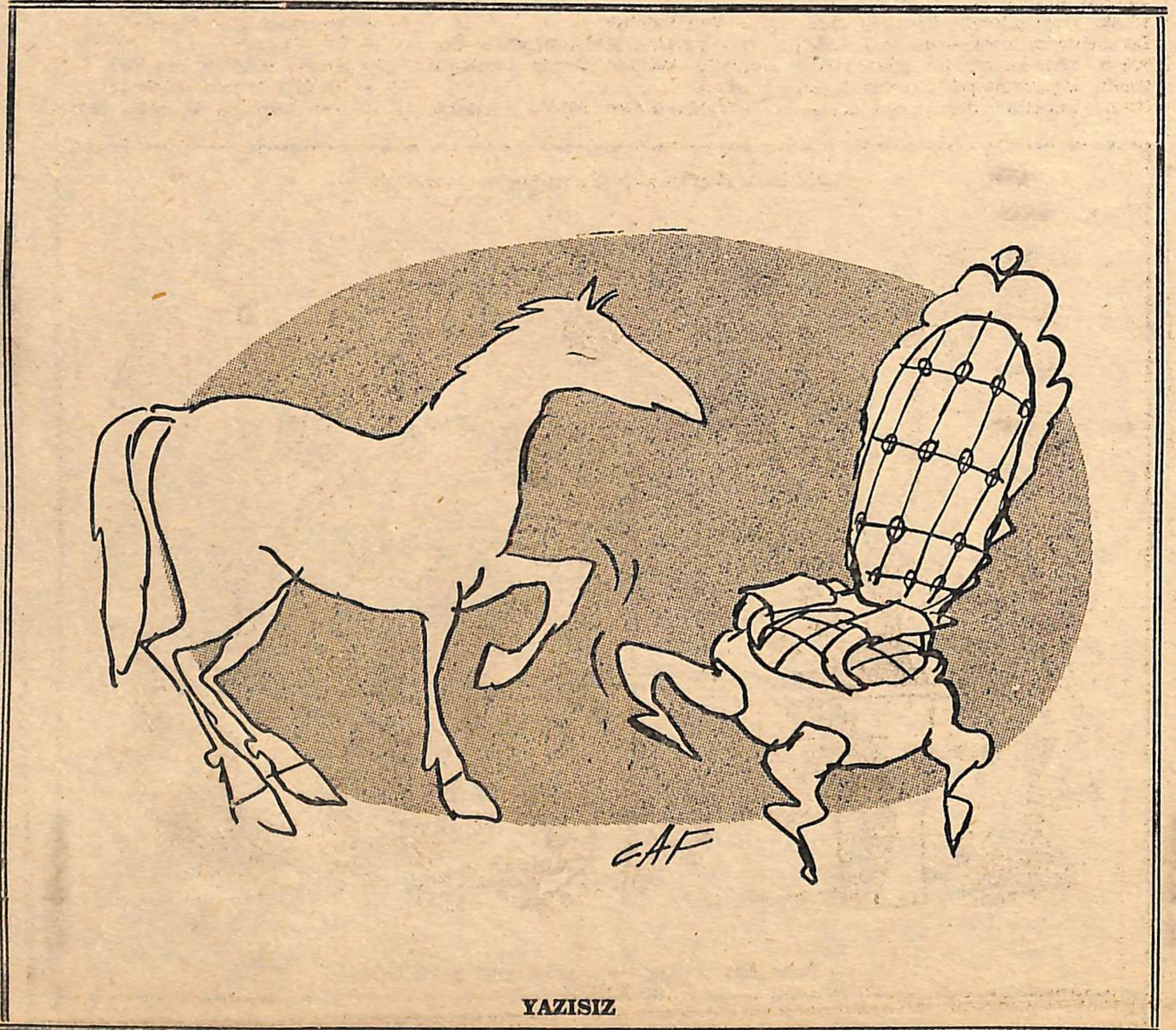

DÜN OĞLUMLA ÇİÇEK PASAJINA GİTTİM MAHMUT BEY... BİR ŞİŞE RAKI SÖYLEDİM...

OĞLUM NE DESE BEĞENİRSİN MAHMUT BEY...

"SEN BİRŞEY İÇMİYECEK MİSİN BABA?..."

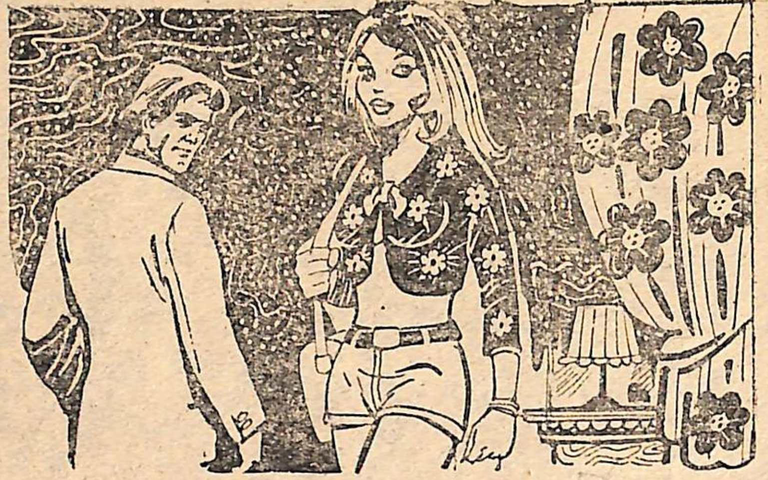

SUHA

100
100

CAF

YAZISIZ

Beni de götür!

JEFFORDS motel odasındaki yatağına uzanmış, sigara içerek sevgilisi Penny'i düşünüyordu. Açık pencereden içeri sıcak sahra gecelerinin boğucu havası giriyordu. Garip bir hayvan sesine motelin önünde duran bir araba sesi karıştı. Az sonra bitişiğindeki odadan ayak sesleri, konuşmalar yankılandı ve yine sessizlik başladı... düşünüyordu.

Bulacaktı Penn'yi. Kendisini bırakıp kaçan Penny'yi bulacaktı. Nasıl mı? Orası henüz belli değildi ama, o değersiz kıza iki lafla dersini vermezse hiç bir zaman rahat edemiyeceğini çok iyi biliyordu.

Karanlık odada, gözleri açık düşünürken, yeniden sigara içmek istiyerek elini baş ucundaki komedine uzatarak paketi aradı, buldu. Paket boştu, kalmamıştı sigarası. Motelin giriş kapısında otomatik bir sigara distribütörü bulunup bulunmadığını hatırlamağa çalıştı. Farkında değildi. Gidip bir bakmalıydı.

Pantolonunu çekti ayağına, gömleğini giyiverdi. Dışarı çıktı.

Bir at nalı şeklideydi motel. Giriş kapısına doğru yürüdü. Aynı an kapı önüne bir otomobil yanaştı, orta yaşlı bir erkekle çok genç ve güzel sarışın bir kız indi otomobilden. Erkek motel sahibiyle konuşmağa yöneldiğinde, kız Jeffords'a tatlı bir şekilde gülümsedi.

Kalbi sıkıntıyla dolu olmasına rağmen, güzel kızlara dayanamıyan Jeffords bu gülümsemeyi cevapsız bırakmadı. Sonra, motel kapısında bekleyen garsona:

— Bu taraflarda otomatik sigara distribütörü varmı? diye sordu.

— Evet efendim, sola doğru yirmi adım kadar yürüyünüz, oradaki büfenin arkasında. Jeffords tarif edilen yere giderek sigarasını aldı. Döndüğünde, kızla adam meydanda yoktu. Yeniden odasına girerek soyundu, sigarasını yaktı, sırtüstü yatağına uzanarak düşünmeğe başladı. Üç gündür böyleydi. Sabah erkenden, yola çıkıyor onun bulunması ihtimali olan yerlerde dolaşıyor, geceleride motellerde yatıyordu. Sinirli ve üzgün olduğundan, yattığı motellerde uyuyamadan geçiriyordu geceleriîn. Şeytalar götürsün Penny adlı adi kızı... Nasılda inanmış ve sevmişti onu... Neredeyse evleneceklerdi. Ama kız birdenbire bir gece biriktirdiği paralarını alarak kaçmıştı. Onu polis haber vermemişti. Kendisi bulmağa kararlıydı. Çalınan paralarını geri alamazsa bile, içinde biriken kinini ktarır, suratına da iki tokat aşkederdi. Bundan fazlasına değmezdi.

Cüzdanında altı yüz doları vardı henüz. Dayalı döşeli bir evi, birde arabası. İdare eder giderdi yaşamını.

Sahra ortasındaki bu motelden sonra nereye gidecekti? Gözleri açık, tavana yükselen sigara dumanlarına bakarak düşünürken, ne yorgunluğunu, nede uykusuzluğunu hissediyordu.

Birden oda kapısına kuvvetle vuruldu. Sıçrıyarak doğruldu. Pantolonu ayağına çekerek kapıyı açtı.

Motel kapısında bir saat önce gördüğü güzel sarışın kız karşısındaydı.

— İçeri girebilirmiyim? diye sordu kız.

Jeffords şaşırmıştı.

—Lütfen, ne olursunuz gireyim, diye kız tekrarladı.

— Ne oluyor, ne istiyorsunuz?..

— Bırakın, yalvarırım gireyim içerde anlatırım...

— Buyrun, girin öyleyse...

Kız içeri girdi, Jeffords oda kapısını kapattı.

— Bana tecavüz etmeğe kalkıştı, dedi kız bir iskemleye çökerek...

— Kim?

— Van.

— Van kimdir?

— Beraber geldiğim adam. Ona vurmam lâzımdı. Bende lambayla vurdum.

Jeffords birden paniğe kapıldı. Bir tuzağamı sürükleniyordu?

— Dinleyiniz, dedi, her ne yaptıysanız yaptınız, beni karıştırmayın işlerinize.

— Sadece bayılttım... Odamda yere yıkıldı kaldı...

— Neden bana geldiniz?

— Bilmiyorum. Sizinle kapıda karşılaştığımızı, birbirimize gülümsediğimizi hatırladım birden.

— Hangi odada oturduğumu nereden biliyordunuz?

— Pencereden bakıyordum, siz döndüğünüzde...

Jeffords yatağının üzerine oturdu.

— Bu motele Van ile ne yapmağa gelmiştiniz? Onun sizden bir şeyler istiyeceğini bilmiyormuydunuz?

— Hayır. Bana bu gezintiyi teklif ettiği zaman son derece nazik ve dürüst davrandı. Geceyi geçirmek için motelin önünde durduğunda ayrı odalar kiralıyacağını söylemişti. Odaları ayrı kiraladı ama beş dakika sonrada odama gelerek bir vahşi kedi gibi bana saldırdı.

Kız bir an susarak Jeffords'u süzdü, sonra:

— Burada birini mi bekliyordunuz? diye sordu.

— Hayır, dedi Jeffords.

— Ne zaman gideceksiniz?

— Yarın sabah.

— Hemen gidemez misiniz?

— Ne diye hemen gideyim?

— Ben buradan gitmek istiyorum... Benide alın, beraber gidelim.

— Olmaz? Sizi nasıl alırım?

— Yoksa, sizi bekliyen bir kadın mı var?

Jeffords acı bir tonla:

— Beni bekliyen hiç bir kadın yok, diye cevap verdi.

— Nereye gidiyorsunuz?

— Bilmiyorum. Belki Los Angeles'e.

— Beni de götürün!...

— Götüremem.

— Van ayıldığı zaman burada olmak istemiyorum, diye inledi kız. Bana ne yapacağını bilmiyorum.

— Size yardım edemem.

— Polislerden korkarım. Her zaman korktum onlardan.

— Üzgünüm buna.

— Haydi, ne olur, hemen gidelim. Nasıl olsa buradan yarın sabah gideceksiniz. Bir kaç saat evvel, ne fark eder?

Jeffords dikkatle bakıyordu bu güzel kıza. Yavaş yavaş yumuşadığını hissediyordu aynı zamanda. Onun gibi kızlara karşı — Penny gibi — her zaman zaafı vardı. Onların iyi olduklarına inanmak isterdi hep. Ama, şu veya bu şekilde, her zamanda aldatılmıştı onlar tarafından.

Dudaklarını ısırdı. İçinden bir ses: «Sakın ha, diyordu, başına kim bilir ne dertler açacak bu kız.. Diğerleri gibi. Penny gibi. Aynı cinsten çünkü. Sakın kanma ona...»

Bununla beraber, yüksek sesle:

— Peki, haydi gidelim, dedi.

İki kişiliği vardı sanki. İçinden bir ses hayır derken, diğeri evet diyordu.

Kız nefes gibi hafif bir sesle:

— Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim, diye cevap verdi.

Jeffords küçük valizine havlusunu, traş takımını ve diş fırçasını, pijamalarını koyarak kapattı. Başka eşyası yoktu yanında zaten.

— Sizin bavulunuz varmı? diye sordu.

— Bir küçük çantam var.

— Alsanıza onu.

— Odama geri dönemem.

— Beraber gideriz. Çantanızı orada bırakacak değilsiniz ya.

— Odaya girdiğimizde ya Van ayılırsa? Kafasına pek sert vurmamıştım...

— Korktuğunuz buysa, işi bana bırakın. Ben hallederim.

Birlikte, kızın odasına gittiler. Van adlı adam odanın ortasında yatıyordu. Sağ şakağından kan akmaktaydı. Ama halâ nefes alıyordu. Çevresinde porselen lâmba kırıkları vardı.

— Halâ baygın mı? diye sordu kız.

— Evet.

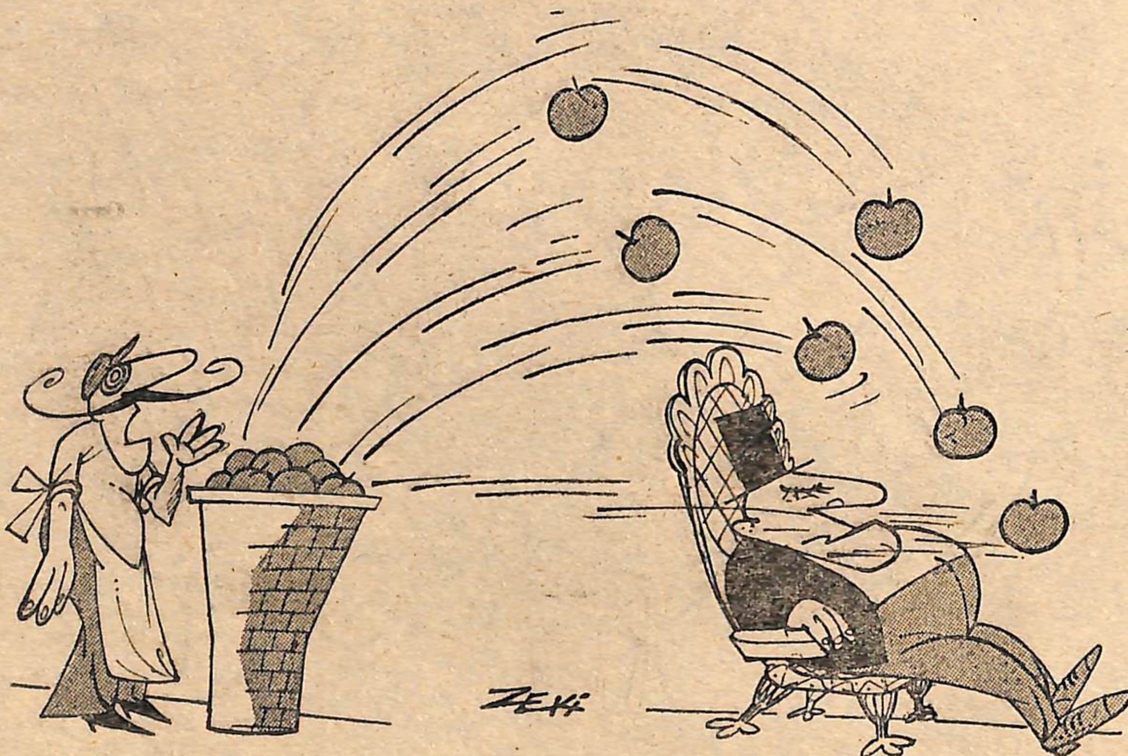
— Sarışın kız, küçük çantasına ufak tefek eşyasını koyduktan sonra yeniden odadan çıktılar.

— Arabanız nerede?

— Şu tarafta.

— Oyalanmadan hemen gidelim. Arabanın açık penceresinden giren

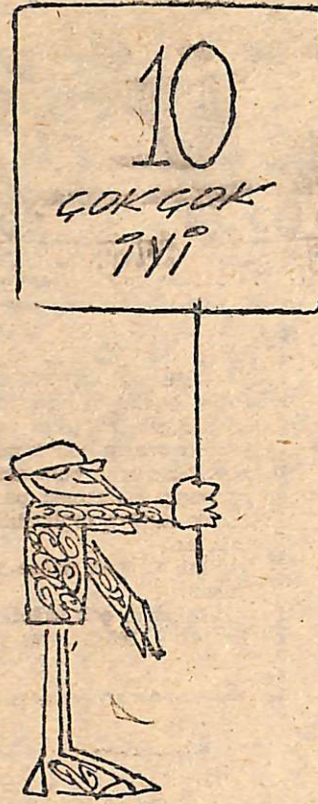
Fakir halk meyva alıp yiyemiyor — Gazeteler —

— Pahalılığı protesto etmek sizemi kaldı be?! —

— Fiatlar kontrol altına alınacak —

sahra rüzgârı direksiyon başındaki Jeffords'ın yanaklarını okşuyordu. Bakışları farların ışında parlıyan otoyoldaydı. Adının Marci olduğunu söyliyen kız iyice sokulmuştu yanına. Bir süre yol aldıktan sonra:

— Sakin bir adama benziyorsunuz, dedi Marci.

— Bazı zamanlar.

— Ben sakin adamları severim.

Kısa bir sessizlikte sonra, Jeffords:

— Siz böyle, ne yaparsınız kuzum? diye sordu. Yapayalnız nereye gidiyorsunuz? Van denen adamın yanında ne işiniz vardı?

— Ben, rüzgârın estiği yana sürüklenen kızlardan biriyim, diye Marci cevap verdi. Bu koca memleketi tanımak sevdasına kapılarak otostopla geziyorum.

— Bu iş için çok genç değilmisiniz?

— Ne önemi var!

— Başınıza daha kötü şeyler gelebilirdi.

— Van gibilerle demek istiyorsunuz değil mi?

— Evet. Kaç yaşındasınız?

— Yirmi dört.

— Daha genç gösteriyorsunuz. Şu halde evli olmanız gerekirdi.

— Bir gün elbetteki evleneceğim.. Şimdilik, biraz eğlenmek istiyorum... Daha doğrusu dünyayı görmek.

«Ne kadarda Penny'ye benziyor, ne diye onu yanıma aldım acıyarak» diye düşündü Jeffords.

Az sonra, Marci başını omzuna dayadı ve uyudu. Kızın sıcaktı vücudu. Bu sıcaklık gönlünü ısıttı Jeffords'un. Penny'ye karşı duyduğu kin, nefret yavaş yavaş uçtu gitti bir buhar halinde. «Belkide bu diğerlerinden farklıdır» diye düşündü.

Sabaha karşı Barstow'a girdiler. Marci uyandı.

— Neredeyiz?

— Barstow'da. İyi uyudunuz mu?

— Hemde nasıl...

— Acıktınızmı?

— Evet.

— Şurada duralımda kahvaltı edelim.

Girdikleri kahvehanede jambonlu yediler, sütlü kahve içtiler. Her geçen saniyeyle neşesi artıyordu Jeffords'un. Tasasız bir adam olmuştu. Marci idi onu bu hale getiren. Yeniden dünyaya gelmiş gibiydi. Her şey yeniden renklenmiş ve değer kazanmıştı gözünde...

Bir büyük paket dolusu sandviç ve pasta alarak yanlarına yola devam ettiler. Los Angeles'a vardıklarında gece olmuştu. Balayına çıkan bir erkek gibi mutluydu Jeffords.

— Bir otele, beraber gidelim mi? diye sordu kıza. Ayrı odalarda tabii...

— Çok iyi olur.

Otelin lokantasında neşeyle akşam yemeklerini yedikten sonra birbirlerine iyi geceler dileyerek odalarına çekildiler. Günlerden beri ilk kez rahat bir uyku çekecekti Jeffords. Artık Penny umurunda değildi. Soyunarak yatağına girdi, tatlı hayaller içinde derin bir uykuya daldı.

Sabah saat onda uyandığında tam anlamıyla dinlenmişti ve halâ gülümsüyordu. Giyinip traş olduktan sonra bitişiğinde bulunan Marci'nin oda kapısını vurdu. Bir süre bekledi, cevap alamayınca kapıyı açtı. Marci yoktu.

Aşağı indi, Lokantaya, çevreye baktı. Marci bir yerde yoktu.

Bir akşam önce, odayı kiraladıkları adamı bularak:

— Benimle beraber gelen kızı gördünüzmü? diye sordu.

— Evet efendim.

— Nerede?

— Gitti.

— Gittimi? Nereye gitti?

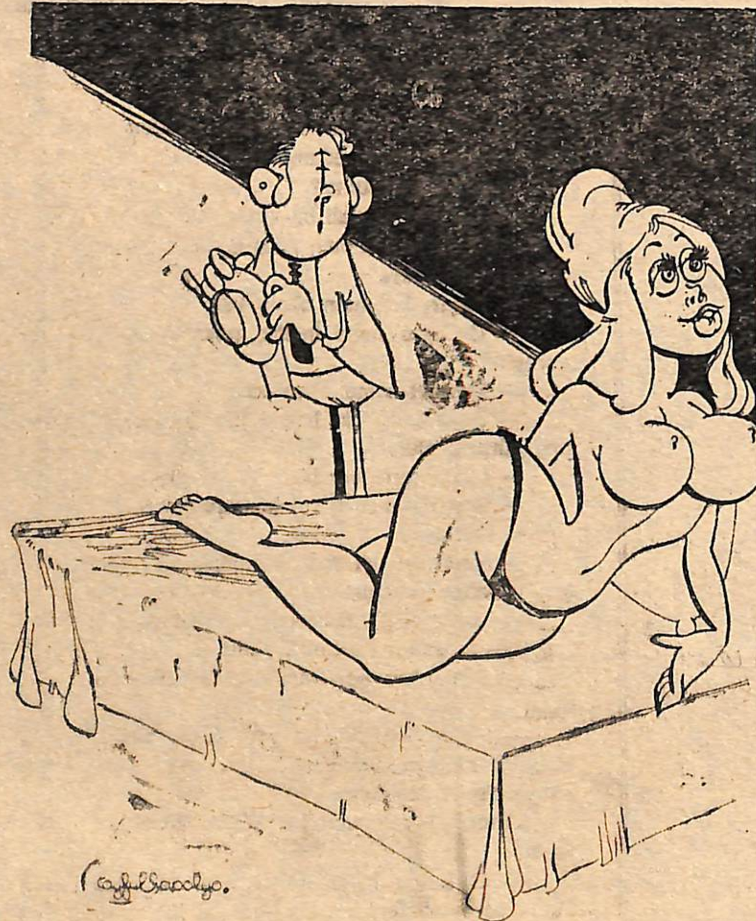
— Bir saat evvel buradan geçen San Diego otobüsüne binerek gitti.

Jeffords aceleyle odasına çıktı. Şakakları zonkluyordu. Küçük valizini açtı. Cüzdanını aradı, cüzdanı yerindeydi ama... Bomboştu.

Derin uykusu sırasında Marci'nin içeri girdiğini ve cüzdanını boşalttığını duymamıştı. Gerçeği anlamıştı açık bir şekilde ama çok geç olarak: Marci tecavüze uğradığını söyliyerek yalan atan bir hırsızdı. Belkide, Van'ın başını da bu nedenle yaralamış, paralarını çalmıştı!...

DRONZİNİ'den

Çeviren : Süheylâ AYKUT

KADIN — Hayır, hayır zamansız gelmedin, bu akşam seni piliç yemeğe çağırmıştım!

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ : Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden : Kadri Yurdatap

Sekreter : Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer : Akbaba Matbaası

İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer Caddesi No: 8-10, Daire: 3, İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira

Fiyatı : 250 kuruş,

ABONE FİYATLARI : Yurt içi yıllığı 125.— TL. Altı aylığı 62.50 TL. Yurt dışı yıllığı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL.

Dağıtım : Hürriyet Gazete Dağıtımı A. Ş.

ŞİRİBİM ŞİRİBOM

Nenem hayli yaşlanmış onun deyişiyle iki ayağı bir çukura girmişti. Bütün gününü Kuran okuyarak yada tesbih çekerek geçirirdi. Birgün arkadaşlarla toplanmış yandaki odada plâk çalıyorduk. Ninem seslendi, gittim.

— Şu ıradyonun sesini kez beni yanıldıyon dedi.

Bir yandan da beşyüzlük tesbihini kimbilir kaçıncı kez parmakları arasında döndürürken hafif hafif mırıldanıyordu. Şiribim şiribom şiribim şiribom...

NE YAPTIN?

— Uzun zaman kızla gezdim. Her husisiyetini öğrendiğimi sanıyor ve hoşuma gittiği için kendisi ile evlenmeyi düşünüyordum. Sonra her ay beş yüz lira terzi parası verdiğini öğrenmiyeyim mi?

— O zaman ne yaptın?.

— Gidip terziyle evlendim.

Mustafa BORA
Namık Kemâl Lisesi 2-H/İZMİR

DEPREM

Taş üstüne taş kalmış
Gözlerde hep yaş varmış
Kimi Öksüz kimi dul
Kimisi yetim kalmış
Yıkılmış hepsi evler
Altında kalmış eller
Kollar bacaklar başlar
Gözlerden akan yaşlar
Her yerde inleyenler
hepsi öldü diyenler
Acı kayıp çok nice
Sanki Van değil Lice
Bir yandan yağmaktadır
Beyaz kar ince ince

B. IŞIK
Yeşilyurt — İSTANBUL

Yazısız

Hasan ESEN

NANKÖR

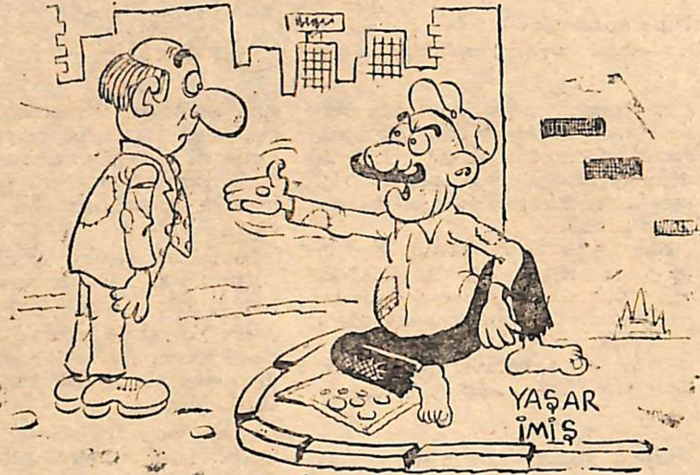
Züğürtün biri Allahtan para istemeye karar verip bir mektup yazar. Mektupta şu sözler vardır. «Allahım bana acele 500 lira gönder çok ihtiyacım var» Mektubu postaya atar.

Bir zaman sonra postanedeki görevliler bu ilginç mektubu görürler merak edip açarlar. Yazıyı okuyan görevliler adamcağıza acıyıp aralarında para toplamaya karar verirler. Aralarında ancak 400 lira toplıyabilirler. Bu parayı zarfa koyup geriye postalarlar.

İki, üç gün sonra mektubun cevabı gelir zügürt şöyle yazmıştır.

«Allahım çok sağol yalnız ben senden 500 lira istemiştim 400 lira geldi. 100 lirasını yolda postacılar almış olacak.»

Ali ANLI — İSTANBUL

— Ne demek başka param yok... Adam gibi çalış da para kazan parrra!... Yaşar İmiş

GÜNÜN SATICISI

Kapıyı açan kadın, karşısına dikilen ve yılışık yılışık sırıtan adama sordu:

— Ne istiyorsunuz?

Adam, hemen valizini açtı:

— Size Avrupa malı dikiş iğnesi vereyim mi hanımefendi?..

— Hayır, istemem bizde var.

— Öyleyse halis İngiliz makara ipliği vereyim.

— Zahmet etme o da var.

— Beyefendi için hakiki jilet vereyim, ona sürpriz olur...

— Düzinelerle var bizde...

— Size Paris malı ruj göstereyim mi?

— İstemez...

— Amerikan işi naylon bulûzlarım var, çok ucuza vereceğim...

— Lâzım değil, fazlasıyle var bende...

Seyyar satıcı valizini kapadı:

— Sizde her şey var, Allah'a şükredin öyleyse...

— Bizim evde hiç bir şey eksik değil, bize bu nimetleri veren Tanrı'ya nasıl şükredeceğimi bilemiyorum.

Satıcı, iç cebinden bir küçük kitap çıkardı:

— O halde hanımefendi size bir dua kitabı vereyim. Bedava, hediyesi iki lira...

Ayten CEYHAN
Namık Kemâl Lisesi 1-R / İZMİR

İTİRAF

Meyhanede dün akşam
Çok acıklı bir olay
Ceryan etti
Bol acılı bir lahmacun
Yitti.
Şeytan aldı götürdü
Satamadan getirdi.
Mübarek lahmacun
Bir bilseniz,
Ne kadar'da
Lezzetliydi.

Yılmaz KOCABALI

VAKTİN OLACAK DA

Evvelce belli ağaların odalarına köylüler toplanıp sohbet ederdi. Böyle bir gecede ev sahibi çay ikram etmiş. O zamanlar çay nadide bir ikram idi. Çayı ilk kez içen Şakir adında bir ihtiyar çay içmiş ve memnuniyetini şöyle dile getirmiş.

— Vaktin (maddi durumun anlamında) iyi olacak da senede bir iki defa şundan içeceksin demiş.

İ. CEYLAN / İSKENDERUN

ALATURKA EYLENCE

Sulukulede dün gece
Oturak âlemine gittik
Tıpış tıpış, ayaklarımız üstünde
Dimdik.
Ne eylendik, aman ne eylendik
Sabaha karşı, dizlerimizin üstünde
Eve zor gelebildik.

Yılmaz KOCABALI — İZMİR

ŞEKER

Küçük çiğdem Annesiyle çarşıya çıkıyordu. Annesi çiğdeme seslendi:

— Hazırmısın kızım?..

— Hazırım anneciğim yalnız şeker almayı unutmadınya..

— Hangi şekeri kızım?.

— Yolda ağlayacağım zaman vereceğin şekeri...

Mustafa ERKOL
Uzun döşeme Sokak No. 9/2
BALIKESİR

Yazısız

Refik TİNİŞ

BİR KONUK BİR HÖDÜK

Bu haftaki konuğumuzun yerinden kalkacak mecâli olmadığı için biz ayağına gittik: Hâlime Abla ve efendisi emekli emeklisi Abuzittin Bey! Konumuz: «Mevsim sonu satışları!..»

UMİTSİZ BİR ZAMMA DÜŞTÜM AĞLARIM BEN HÂLİME!.. NE ODUN VAR, NE KÖMÜR VAR. NE OLACAK HALİME..

ELBET BİR GÜN DOĞCAK BAHTIMIZA BİR GÜNEŞ. ÜZÜLME SEN ABUZITTİN GELECEK MUTLAK DÜ-ŞEŞ!

HALİME HANIM BİLİYORSUNUZ MEVSİM SONU SATIŞLARI YAPILIYOR. SİZ DE UCUZLUKTAN İSTİFADEYİ DÜŞÜNÜYOR MUSUNUZ?

AYY! BEN HADIMIM DİYORUM SEN ÇOCUK KAÇ TANE DİYORSUN! BİZDE MEVSİM SONU BİTELİ YİRMİ YIL OLDU AYOL!

YANİ UCUZLUĞA KARŞISINIZ ÖYLE Mİ?

AYOL SEN HAKİKATEN HÖDÜKMÜŞSÜN! AYY! HIH! HIH! ÜÇ YILDIR İLK KEZ TAKSİTSİZ GÜLÜYORUM. NE KARŞISI AYOL

BİZİM ADAMIN SIRTINDA BU YÜK, BOYNUNDA BU HALKA OLDUKTAN SONRA BİZİ UCUZ SATIŞLAR DEĞİL TAKSİTLE KEFEN İLGİLENDİRİR

SEN AKLIMI KORU TANRIM! KİMİ CAN, KİMİ PATLICAN, KİMİ DE KEFEN DERDİNDE!.. MEVSİM SONU SATIŞI, MC'NİN KALP ATIŞI!.. YURTAŞIN ŞAŞI BAKIŞI... FIRTTIRACAAAM!

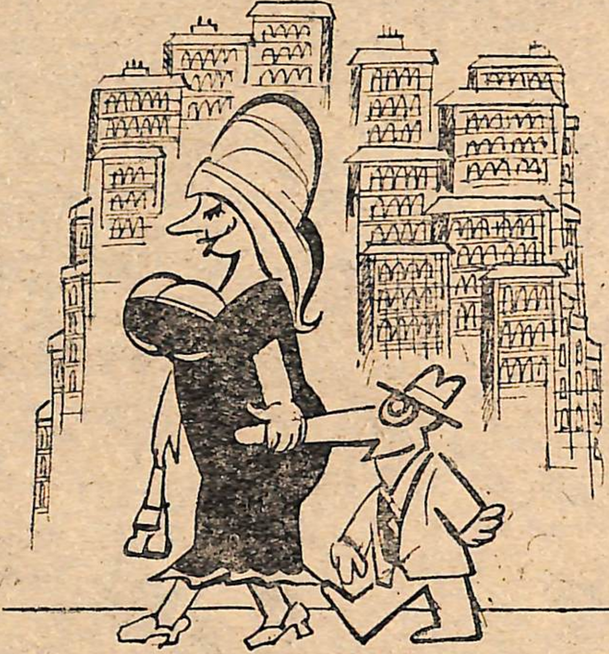

Bir Çizerin Kaleminden

Yararlı kişi !..

Zamanla insan nasıl da değişiyor. Şükrü Şüküroğlu anasından böyle doğmadı, sonradan oldu. Büyükleri «burnunu çekme» dediler ama, dinleyen kim?

İşte sonuç ortada. «Söz dinlemeyenin hali budur... Oh olsun!» demeyin. Aslında bütün suç Şükrü'nün kardeşi Rıfkı da.. Çünkü o sümüklünün biriydi. Burnunu çeker dururdu, şükrü temiz çocuktu.. Onun çekmediğini görünce: «Sen neden burnunu çekmiyorsun» diye şükrü'nün burnuna asılır, çekerdi!' Bir değil, iki değil... Durmadan çekilen burun ne olur?. İşte böyle olur!... Fakat, karısı ve Şüküroğlu, bu durumdan yakınmıyorlar. Üstelik, insanlara yararlı oldukları için, mutlu olduklarını söylediler. Burnunu çeken bir çocuk görmesin.. Şükrü'nün karısı hemen atılıyormuş. «Bir daha sakın burnunu çekme, sonra (amcan) gibi olursun» diyor kocasının burnunu gösteriyormuş!..

İlgililer, ormanlarımız kalmadı.. Ormanlarımız azaldı.. Der dururlar. İşte yepyeni bir orman tür'ü ortaya çıktı.. Bari bunları koruyalım!...

Bir meydan kavgası mı?

BİR meydan kavgası olmuştu besbelli... Millet, sopa ve odunlarla birbirine girmişti... Bir gurup kalabalığın başları ceviz büyüklüğünde şişmiş. Diğer bir gurup kalabalık, sapasağlamdı. Neydi paylaşamadıkları... Din kardeşiyiz be! Sağ - sol çatışması mı, bir çıkar kavgası mı? Neyse ki can kaybı yoktu... Ne olursa olsun! Anlaşılan, Güvenlik kuvvetleri tam zamanında gelmiş, olayı büyümeden bastırmıştı. Başka türlü iki gurubun çatışması bu kadar ucuz atlatılamazdı.

İnsan böyle düşünüyordu ister istemez! Meğer durum, hiç te, benim düşündüğüm gibi değilmiş. Kavga - mavga olmamış.. O halde ne olmuş? Bu kişilerin başları durup dururken mi şişmiş? Elbette hayır! Durup dururken politikacılar bile şişmiyor. Maaşlarını (26) bine çıkarıyorlar... Sonra bunun, toplumda tepkisi büyük olunca, şişiyorlar! Bizler de vekillerimize (şişti̇n mi?» demekten kendimizi alamıyoruz!... Ya, işte böyle! Her niçin'in bir (çünkü) sü varmış...

Elbetbe ki bu yurtdaşların başları da durup dururken şişmedi. Vardır bir nedeni! Veli Bamteli adındaki yurtdaş, bize olayı şöyle anlattı:

Gazetelerde hep okuruz... (Kişi başına şu kadar et, bu kadar süt düşüyor...) diye. Eskiden böyle haberleri okur, üzerinde durmazdık. Et almak için kasaba, süt almak için bakkala giderdik. Oysa etimiz, sütümüz başımıza düşmek için bizi beklermiş... Cahillik işte!...

Giderek, millet uyanmağa başladı. Kasabın, bakkalın kazığı, yenir-yutulur olmaktan çıktı da.. Millet de, başına gelecekleri beklemeğe koyuldu. Bu yurtdaşların başına, bol kemikli tarafından yarım kilo et, bir şişe de süt düşmüş!...

İşte bir kısım kişilerin başları bu yüzden şişmiş. Yurtdaşın kaderi bu... Ya kazık yiyecek.. Ya başına tokmak gibi birşeyler inecek!... «Peki» dedim «Bay Veli Bamteli, ötekilerin başı neden şişmemiş?..»

Nede olacakmış.. Onlar kalın kafalıymış!... Kişi başına yarım kilo et, bir şişe süt düştüğünün farkında bile değillermiş.

***

Gerçekten bazı kişiler vardır.. Hiç birşeyin farkında değillerdir. Örneğin: (Dükkânın açılmış) dersiniz.. Umursamaz.. «Olmaz, açılmaz, bugün pazar» der gibi, bakar yüzünüze.

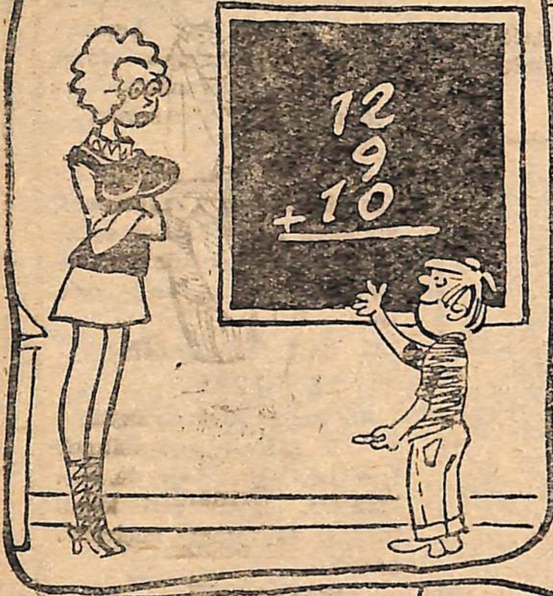
Yankesici adamın cebine elini sokmuş, parasını çekmiş (bu kadarla kalsa iyi) gözünün önünde çarptığı parayı saymış.. Yüz.. Yüzelli, ikiyüz.. On lira... Adam hâlâ farkında değil... Yankesici tekrar saymağa başlamış.. Sayar elbette! Niçin saymasın? Kuruşuna kadar sayar. Yankesicinin, parasını çarpıp gözünün önünde saydığının farkında mı? «olur mu böyle şey?» demeyin.. Adam bankada veznedarmış. Paydos ettiğinin, otobüste gittiğinin de farkında değilmiş. O kendisini hâlâ iş başında sanıyormuş.. «Ben saydım, bir de sen say» diyormuş yankesiciye. «Kasadan uzaklaşınca eksik çıkarsa, mesuliyet kabul etmem» diye de ekliyormuş!.

HIDIR!

Deve gibi
Adamdı..
İnek gibi
Yer.. idi
Yavuklusu
Güzeldi..
«Koç'um»
Benim...
Der idi!...
(Arpası)
Bol gelir..
At gibi
Kişner idi...
İşte böyle
Biriydi...
Hıdır!...

Çocuk Kalmadı Artık!

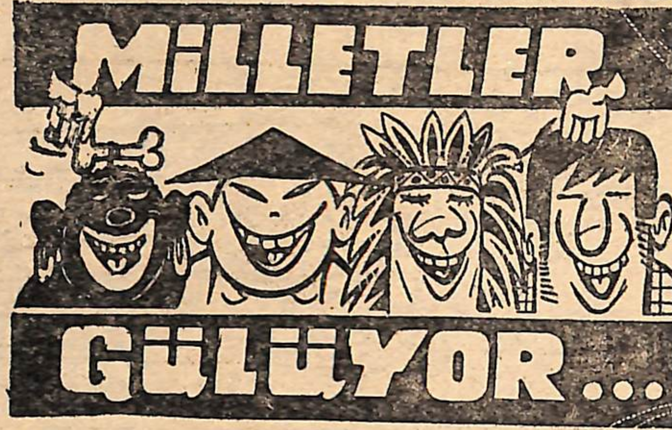

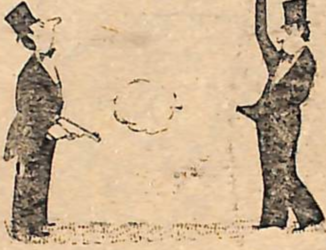
Dünya Karikatürleri

Yazısız

ÖĞÜME

Bir adam, yeni tanıştığı kimselere kendini öğüyordu:

— Ben, tabandan başladım ve uzun yıllar çaba harcadıktan sonra zirveye ulaşmağı başardım.

— Harikulade bir şey bu: Ama nasıl başardınız?

— Önce maden ocaklarında çalışıyordum, bu gün ise berber olarak çalışmaktayım.

EŞEK

Bir adam arkadaşına:

— Şeytanı gördüm,

— Haydi canım, olmaz öyle şey!

— Gördüm diyorum... Eşek şeklindeydi.

— Herhalde kendi gölgeni görmüş olacaksın!.

BİLMİŞ TEZGÂHTAR

Adamın biri hediyelik eşya satılan bir mağazaya girmişti. Ne alacağına karar veremiyordu. Satıcı kız sordu:

— Ne arzu ediyorsunuz efendim?

— Henüz karar veremedim.

— Size yardımda bulunsam?

— Bir kadına hediye satın almak istiyorum.

— Çok kolay bu... Karınıza mı alacaksınız... Yoksa daha pahalı bir şeymi istiyorsunuz?

AKILLI MÜŞTERİ!

Gömlekçiden yarım düzine takma gömlek yakası alan adam:

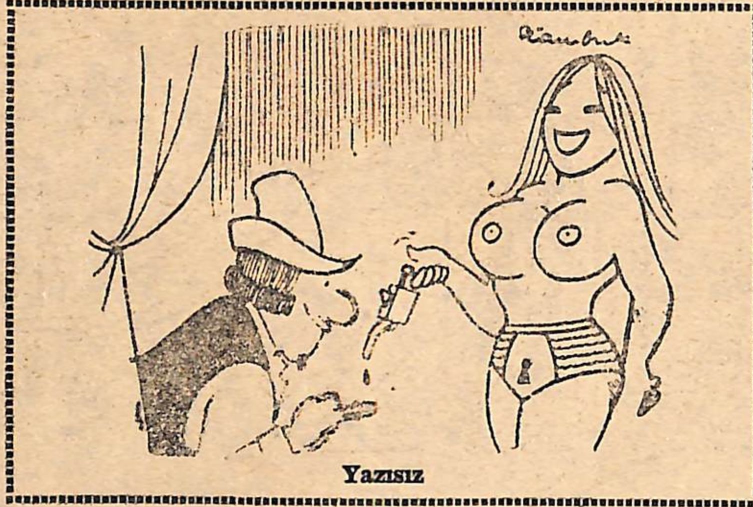
Dolma kaleminiz varmı? diye sordu.

Satıcı kalemini uzattı.

— Buyrun, ne yapacaksınız?

— Hiç, dedi müşteri. Çamaşırcı başkalarınınkilerle karıştırmasın diye yakaların altına ismimi yazacağım.

Kalemi aldı, birinci yakanın altına (Dupont Agricol) yazdıktan sonra diğer beş tanesine (Aynı adamın) notunu koydu.

Yazısız

ET HIRSIZI

Bir adamı mahkeme salonuna getirmişlerdi. Yargıç:

— Gece yarısı girdiğiniz dükkândan bir but alarak kaçmışsınız, doğrumu? dedi.

Tutuk kekeledi:

— Aslında, ben o kasap dükkânına sadece köpeğime bir kemik almak niyetile girmiştim. Ama karanlıkta kemiğin etrafında et olduğunu hiç farketmedim...

PİŞKİN ADAM

Bir gazeteci, bir gün Francis Blanche'a:

— Bir sabah uyandığınızda Fransanın Ruslar tarafından işgal edildiğini görseniz ne yaparsınız? diye sordu.

— Derhal bakkala koşar ve güçlü bir sesle:

«Bana bir şişe votka verin, her zamanki gibi» derim, diye cevap verdi.

Yazısız

UMUMİ İSTEK

Bir üniversiteli kız sınavlarını vermiş eve dönüyordu. Ailece büyük bir heyecan içinde onu karşılayan babası:

— Nasıl imtihanların iyi geçtimi kızım? diye sordu.

Kız:

— Hemde nasıl, dedi, O kadar büyük başarı sağladımki, umumun isteği üzerine eylülde bu imtihanları bir kere daha tekrarlamama karar verdiler.

BİR İNGİLİZİN TAVSİYESİ

Bir İngiliz şöyle konuştu:

— İngilterede yaşıyabilmek için kışı Cote d, Azur, de, yazı Madeira, da, yılın geri kalan kısmını da yatakta geçirmek gerekir...

SOYLULUK

Abraham Lincoln, bir gün soyluğu ile öğünen birine:

— Büyük babamın kim olduğu beni zerre kadar ilgilendirmez, dedi. Ama fazlasile ilgilendiğim tek şey, torunumun kim olacağıdır.

İDEAL MESELESİ

Fransız fantezisti Maurice Biraud bir arkadaşına:

— Bir tanıdığım vardı, diye anlattı, yirmi yıl kendisine evlenmesi için gösterilen kızların hiç birini beğenmedi. Çünkü, idealindeki kızı arıyordu.

Üzme zavallıyı, baksana aşkından yanıp tutuşuyor!...

DOĞUM GÜNÜNDE

İki kadın bir pastahanenin önünden geçiyorlardı. Dükkânın önünde duran pastacının verdiği selâmı almadı kadının biri. Diğeri hayretle:

— Neden onu selâmlamadın? diye sordu.

— Terbiyesizin biri de ondan.

— Ne yaptı?

— Geçen gün ona doğum günü pastamı ısmarlamıştım, baktım pastanın üzerine ona söylediğimden on mum fazla koymuş!..

Senden yine para isteyeceği nasılda belli oluyor!...

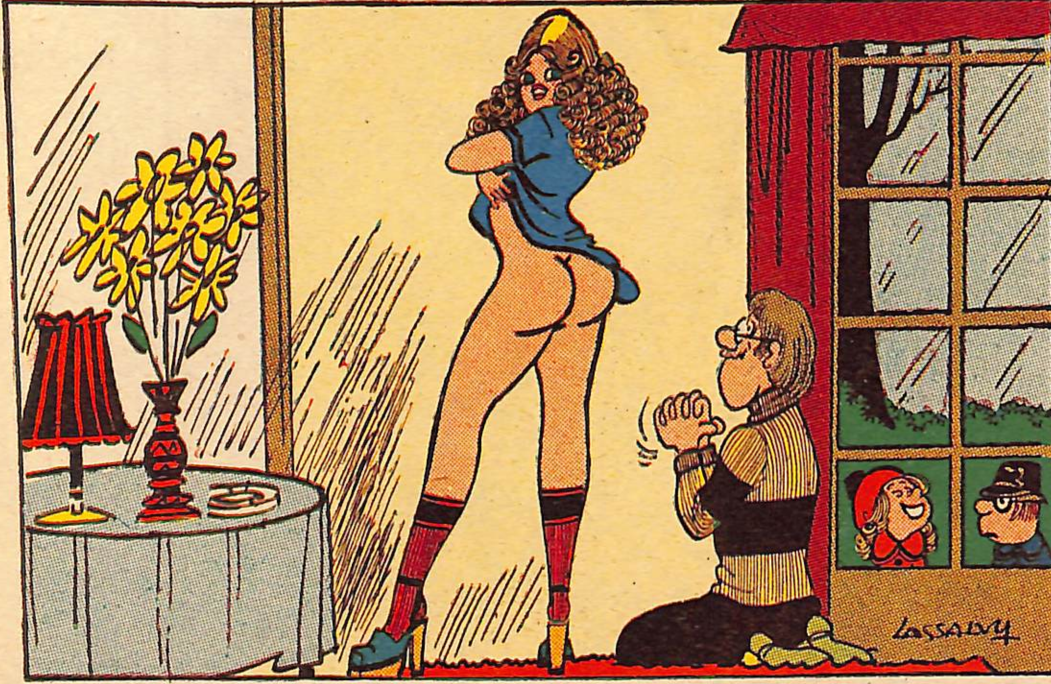
C-Vitaminli portakal özü

Oralet

Bir bardak suya bir kaşık
ORALET koyarak taze
portakal suyu içebilirsiniz

Akbaba

- (PAKET YAYIN) DEDİKLERİ BU OLSA GEREK!..

DAHA YENİ TANIŞTIK!.. BÖYLE DAVRANMASI NORMAL DEĞİL Mİ ARKADAŞ?

